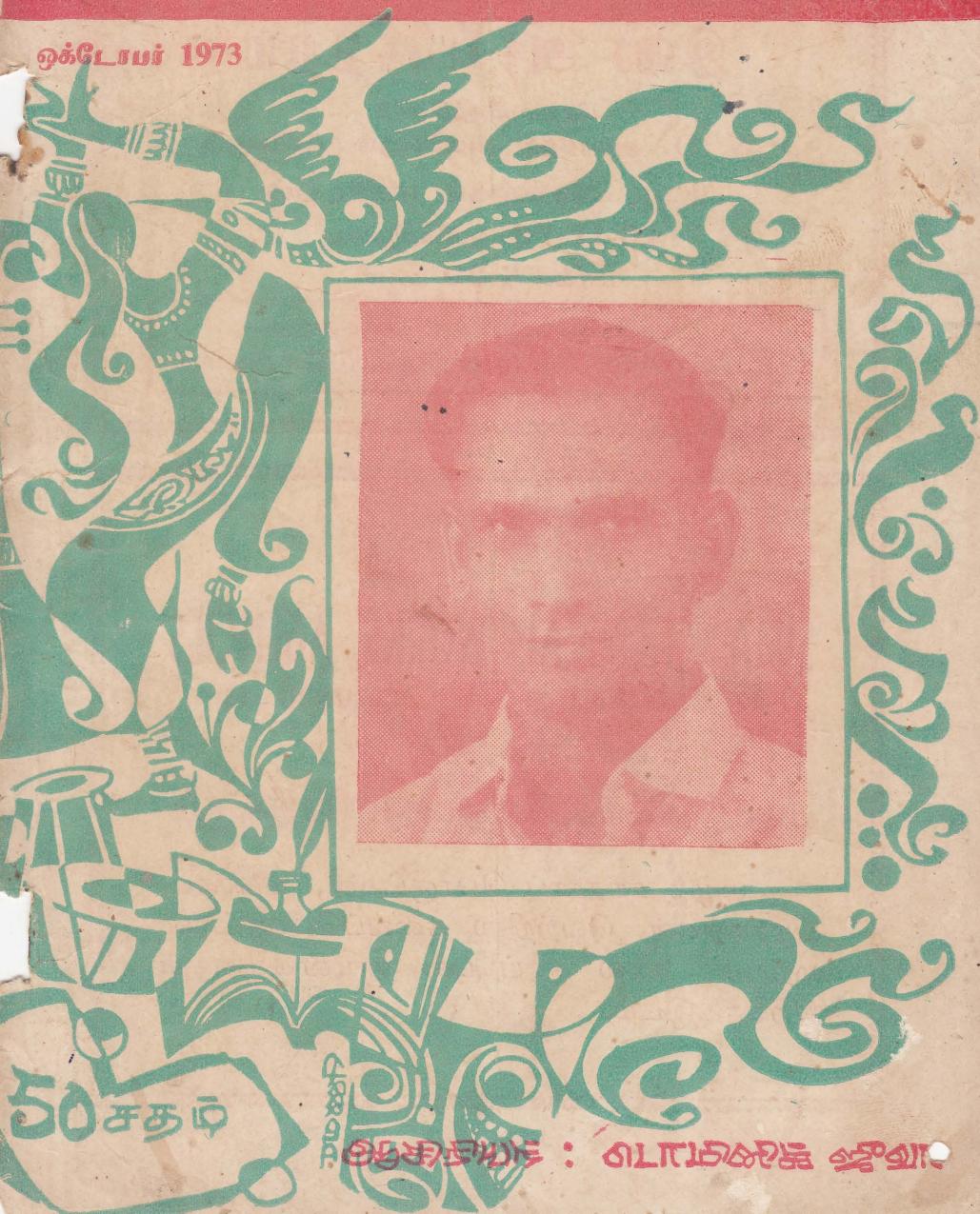
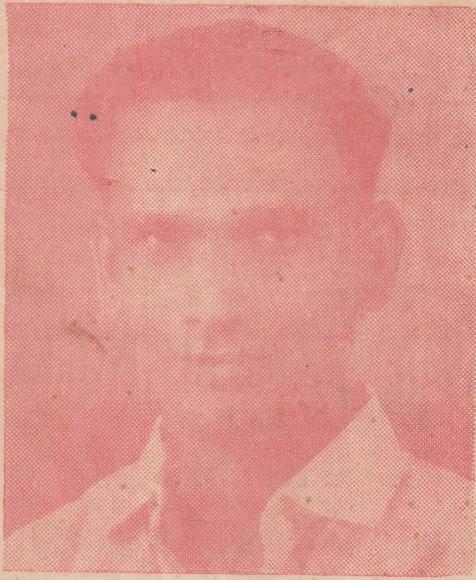

வினாக்கள்

தெப்ரேரி 1973

50 சதா

துறைமன்ற : வாழ்வியல் மன்றம்

திருமதி சத்தியபாமா இராசலிங்கம்
அவர்களது மனைவி
செல்வி தேவகி வாமதேவன்

அவர்களின்

இசை அரங்கேற்றம்

பிரதம விருந்தினர் :

W. D. அமரதேவ அவர்களும் பாரியாரும்
யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபம்

10-11-73 சனிக்கிழமை

மாலை 6-30 மணி

இசைச் சுவைஞர்கள் அனைவரும்

இதயக் கனிவடன் அழைக்கப்படுகின்றனர்.

SIMA CHEMICAL WORKS AGENCIES

42, BANKSHALL ST,

COLOMBO - 11

ஸிமா கெமிக்கல் வேக்ஸ் தயாரிப்புக்களும்

அழகு சாதனப் பொருட்கள், பிள்கட்,
பழரசங்கள், வெற்றிலை. சுவைப்பொருட்கள்
மற்றும் சகல சாய்ப்புச் சாமன்களுக்கும்
சிறந்த இடம்.

C. Vanniyakulam

‘ஒந்துகல் பாடுகல் சீத்திரம்-கவி
யாத்திய ஜிய கல்லூல்- உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர்- டூர்
ஈனாநிலீகங்ஞாதுபள்ளுவார்’

இன்பதாவது ஒன்று

ஒக்டோபர் 1973

66

ஓவ்வொரு அங்குல நிலமும் உணவுத் திட்டத்திற்குப் பயன் பட வேண்டும் என்ற இயக்கம் தேசத்தின் எதிர்காலச் சபீட்சத் திற்கு எவ்வளவு முக்கியமோ அந்தளவு முக்கியம் மல்லிகையைப் பொறுத்தவரை ஓவ்வொரு அங்குலக் காகிதமுமாகும்:

‘நியூஸ் பிரின்ட்’ காகிதத் தட்டுப்பாட்டினால் நாம் நம்மைப் பொறுத்தவரை பிரசர விவகாரத்தில் சற்று இருக்கமான கொள்கையைக் கடைப்பிடிக்க முன்வந்துள்ளோம். சும்மா ‘வள வள’ வென்று வார்த்தைப் பந்தல் போட்டெழுதும் படைப்புக்களுக்கோ நன்றாக இருந்தாலும் பக்கங்களை விழுங்கும் சிருஷ்டிகளுக்கோ கருத்துக்களுக்கோ இடம் ஒதுக்க முடியாது என்பதைத் திட்டவுட்டமாக இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறிவைக்க விரும்புகின்றோம். விஷயங்கள் கட்டுக்கோப்பாக, இருக்கமாக, பட்டெண்று மனசைத் தொடக்க சூடியதாக இருக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்ளுகின்றோம்.

நிலைமையை உணர்ந்து படைப்பாளிகள் பொறுப்புணர்ச்சியுடன் எம்முடன் ஒத்துழைக்க வேண்டும். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இதைச் சொல்லி வைப்பது நமது கடமையுங் கூட.

- ஆசிரியர்

மனக்கும் ‘மல்லிகை’
கதை, பெயர்,
கவிதை, கட்டுரை,
கருத்து
எல்லாம் ஆக்கியோர்
தனித்துவம்;
பொறுப்பும் அவரே.

மல்லிகை

ஆசிரியர் டோமினிக் லீவா
234-A கே.கே.எஸ் வீதி
யாழ்ப்பாணம்
(இலங்கை)

வருந்துகின்றேம்

ஜஜ்ஜத் ஜாகீர்

பாப்லோ நெரு ட

அகில இந்திய முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கத்தின் மூல கர்த்தாக்களில் ஒருவரும், மிகப் பிரபலம் வாய்ந்த மக்கள் கவி ஞாகும் சிறந்த தேசபக்தரும் போராட்ட காலங்களில் பல தடவைகள் சிறை சென்றவரு மான தோழர் ஜஜ்ஜத் ஜாகீர் சென்ற மாதம் ஆசிய - ஆபிரிக்க எழுத்தாளர் மாநாட்டுக்குக் கலந்துகொள்ளச் சென்ற இடத்தில் அல்மா - அதாவில் திடீரெனக் காலமாகி விட்டார்.

தோழர் ஜாகீர் பரந்து பட்டுக் கிடந்த சகல மொழியைச் சேர்ந்த முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் அணவரையும் ஒருங்கு சேர்த்து அவர்கள் அணவரையும் ஓரணியில் திரட்டக் கால மெல்லாம் பாடுபட்டு வந்தவராவார். அத்துடன் அவர்களை உலக முற்போக்கு எழுத்தாளர் களுடன் தொடர்பு கொள்ளச் செய்ய ஆவன செய்துவந்தார்.

சிறந்த கம்யூனிஸ்ட்டாகத் தனது காலமெல்லாம் பணியாற்றி வந்த சஜ்ஜத் ஜாகீர் ஒரு தடவை பாகிஸ்தான் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் செயலாளராகக் கடமையாற்றியுள்ளார்.

அன்னைது மறைவுக்காக மல்லிகை தனது ஆழந்த துக்கத்தைத் தெரிவிக்கின்றது.

— ஆசிரியர்

சிலி நாட்டு மண்ணில் பிறந்தவன் பாப்லோ நெருடா சிலி நாட்டின் சுதந்திரத்துக்காகத் தனது கவித்துவத்தையும் திறமையையும் கடைசிவரையும் பயன் படுத்திப் போராடியவன்.

சிலி நாடு இன்று அமெரிக்க மிலேச்சு 'சிஜே' ஏஜன்டுகளி னால் கற்பழிக்கப்பட்ட சூழ்நிலையில், மர்மமாக இறந்துள்ள அந்த யுகக் கவிஞரை நினைத்து உலக முற்போக்கு எண்ணம் கொண்ட சகல கலைஞர்களும் இன்று மனதில் சபதமேற்றுள்ளார்கள்.

71-ல் இலக்கிய சேவைக் காக நோபல் பரிசு பெற்ற இந்த மக்கள் கவிஞர் தனது வாழ்க்கையிலேயே சிலி நாட்டிற்காக — அதன் சுயாதீனத்திற்காக போராடிய சரித்திரம் தூய்மையானது.

ராணுவ வெறியர்கள் — அந்தக் கவிஞரைத் திட்டமிட்டே தீர்த்துக் கட்டியுள்ளான் என்பதனை நாம் மனப்பூர்வமாக நம்பும் இந்தச் சமயத்தில் ஒன்றைப் பரிபூரணமாக ஒத்துக் கொள்ளுகின்றோம். எந்த ராணுவ சக்தியும் மக்கள் பெற்றுள்ள வெற்றியை நிரந்தரமாகப் பறித்துவிட முடியாது என்பதுதான் அது.

அந்தக் கவித்துவப் பேராளிக்காக மல்லிகை மனம் வருந்துகின்றது.

— ஆசிரியர்

இளந் தலைமுறையினரின்

இலக்கிய ஆர்வம்

இலங்கையின் எல்லாப் பகுதிகளிலும் இளந் தலைமுறையைச் சேர்ந்த வாவிபர்கள் - இவர்கள் பஸ்கலைக் கழகத்தில் பயின்று கொண்டிருப்பவர்கள், கல்லூரி மாணவர்கள், தொழில் புரிபவர்கள், கடைச் சிப்பந்திகள் - ஆகிய சமூகத்தின் சகல மட்டங்களையும் சேர்ந்த இளஞ்சுர்கள் - மத்தியில் இன்று மிக உக்கிரமான இலக்கிய ஆர்வம் கிளை பரப்பி வருவதை நம்மால் அவதானிக்க முடிகிறது.

தேசத்தின் நானு பக்கங்களிலுமிருந்து நமக்கு வரும் செய்தி களைத் தொகுத்துப் பார்க்கும் பொழுது ஒரு புதிய சிந்தனை ஆர்வமும் படைப்புத் திறனும் மிக்க இவர்கள் தேடல் முயற்சியில் மிகத் தீவிரமாக ஈடுபட்டு இயங்கிவருவதை நாம் மனப்பூர்வமாகப் புரிந்துகொள்ளுகின்றோம்.

இவர்களில் பலர், பல கருத்து உள்ளவர்கள். பல அரசியல் நோக்கம் கொண்டவர்கள். பலவிதமான மனப்போக்கு உடைய வர்கள். அதே சமயம் இவர்கள் இலக்கிய பூர்வமாக இந்த நாட்டில் தமது திறமையையும் கடமையையும் செய்வதற்குத் தம்மைத் தாமே தயார்ப்படுத்தி வருபவர்கள். ஆரோக்கிய மயமான இலக்கிய உள்ளுணர்வினால் உந்தப்பட்டு தமக்குத் தமக்குத் தெரிந்த வழிகளில் - தளங்களில் - தமது படைப்பாற்றல்களை வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர்.

கையெழுத்துப் பிரதி வெளியீடுகள், விமர்சன அரங்குகள், இலக்கியச் சந்திப்புகள், எழுத்தாளர் விழாக்கள்: சிறிய சஞ்சிகைகள், தொடர்புச் சம்பாஷணைகள் மூலமாக இவர்களது இலக்க ஆர்வத்தையும் பாசத்தையும் வெளிப்படுத்தி வருகின்றனர்.

கடந்த 15 — 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் எழுத்துத் துறைக் குள் காலடி வைத்த இளம் எழுத்தாளர்களுக்கு ஒரு வலிமை மிகுந்த அமைப்பு - முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் வழி அமைத் துக் கொடுக்கக்கூடிய இயங்கும் இயக்கமாக இருத்தது, பல எழுத்தாளர்கள் அந்த அக்கினிக் குண்டத்தில் தம்மைத் தாமே ஆகுதி யாக்கி, குறைகளைச் செம்மைப்படுத்தி, உருக்குப் போன்ற சிந்தனைத் தீர்த்துடன் வளர்ந்து உருவாக முடிந்தது.

ஆனால் இன்றைய இளம் எழுத்தாளர் நிலை என்ன?

ஆர்வம் இருக்கிறது. ஆசை இருக்கிறது. சிறந்த திசை வழி யில் தடம் புரளாமல் தொடர்ந்து வர மனத் திண்மை இந்த இளாஞ்சிளிடம் இருக்கிறது. ஆனால் வழி நடத்த - பாதை சமைக்க - இதுதான் சரியான திசை மார்க்கம் எனச் சொல்லகூட்டிச் செல்ல - இன்றைய இளந் தலைமுறை எழுத்தாளர்களுக்கு ஒர் இயங்கும் இலக்கிய இயக்கம் இல்லாதது மிகப் பெரிய தேசிய நஷ்டமாகும்.

இன்றைய இளாஞ்சிளான் நாளைய மிகச் சிறந்த எழுத்தாளன்; கவிஞர்; கலைஞர்!

இந்த இளந் தலைமுறையினர் என்ன செய்வது எனத் தெரியாமல், ஏதோ தங்களுக்குத் தெரிந்த வழியில், தங்களது சக்திக்கு உட்பட்ட விதத்தில், தங்களது எதிர்கால இலக்கியத் திட்டத்தை முன்வைத்து இயங்க முன்வந்துள்ளனர்.

சரியான - ஆக்கபூர்வமான - இவர்கள் இத்தனை பேர்களினது ஆர்வத்தையும் ஒத்துழைப்பையும் உற்சாகத்தையும் நம்பிக்கையையும் பெறக் கூடிய - ஒரு இலக்கியத் திட்டத்தை முன் வைத்து இவர்கள் அத்தனையினரதும் கூட்டுச் சக்தியை வென்றெடுத்து கேசை இலக்கிய வெற்றிக்குப் பயன்படுத்த வேண்டிய காலத்தின் மிகப் பெரிய தேவை வளர்ந்த எழுத்தாளர்களுக்கு முன்னால் இன்று தெளிவாக உள்ளது. தவறினால் இந்த இளம் இலக்கியப் பரம்பரை மனச் சோர்வடைந்து, விரக்தியற்று, எரிச்சல்கொண்டு தனித் தனிக் குழுவாகத் தங்களுக்குள் இயங்கி, தங்களுக்குள் வேயே தாங்கள் தர்க்கப்பட்டு, ஒரு குழாம் மீது ஒரு குழு சேற்றை வாரி வீசி, முடிவில் படைப்பு ஆற்றல் இழந்து, நலிந்து, நசிங்கி வழிந்து போய்விடும்.

இப்படிச் சிந்திக்கும்போதே பயமாக இருக்கிறது. ஆனாலும் இது உண்மை.

எனவே தமது பரம்பரையின் வீறையும் வீச்சையும் தொடர்ந்து அடி அழியாமல் வளர்த்து வர விரும்பும் எழுந்தாள நண்பர்கள் இதைக் கவனத்தில் கொண்டு, சரியான இலக்கியப் பாதையை இவர்களுக்குக் காட்ட வேண்டுமென அவாவுறுகின்றேம்.

திரு. சு. இராஜநாயகன் தரமான இலக்கிய கர்த்தா. இலை மறை காயாகக் கடந்த காலங்களில் இவர் இருந்து இயங்கின படியால் இவரது திறமையைப் பலர் இனங்கண்டு கொள்ளவில்லை.

இளமைக் காலத்தில் இருந்தே இவர் இலக்கியத் தின் மீதும் எழுத்தாளர்கள் மீதும் அழியாத பாசங் கொண்டவர். பண்பாளர்; சிந்தனையாளர்; நல்ல எண்ணமுள்ளவர். ஆனால் சோம்பேறி.

‘கலைச் செல்வி’ என்ற இலக்கியச் சஞ்சிகையின் பதிப்பாளராகவும் இவர் இருந்து ஈழத்து இலக்கியத்திற்கு தொண்டாற்றியது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது.

மதிப்புக்குரிய அன்றைது உருவத்தை முகப்பில் வெளியிடுவதில் பெருமைப்படும் அதேசமயம் தனது சோம்பலை நீக்கித் தமிழுக்கு ஆக்கழுரவ மாக உதவும்படியும் கேட்டுக்கொள்ளுகின்றோம்.

— ஆசிரியர்.

த. தியாகராஜன்

இலாபகரமான சில நினைவுகள், முதன் முதலில் நிகழ்ந்த சந்திப்பை மீண்டும் மீண்டும் புதியவற்றிற்கு பொருத்தி மலருவது என் மனத்தியற்கை.

உடலளவில் ‘ஒல்லி’ யான, மற்றவரோடு பழகுவதில் ‘வெக்கறை’ யான ஒரு மாணவன், எனக்கு ஒரு வகுப்புக் கீழே படிக்கிறேன். அந்தத் திருநெல்வேலி சைவ வித்தியாசாலையில்

எஸ். எஸ். வி. படிக்க நான் சேர்ந்த புதிச்:

முப்பத்திரண்டு ஆண்டுக்கு முந்திய அந்த நாளிலும் ஆசிரியர் பற்றுக்குறை. சில சமயம், அந்த மாணவின் வகுப்பையும் எங்கள் வகுப்பையும் ஒன்றுக்கிப்பாடம் நடக்கும்.

இலக்கணத்தையும், புவியியலையும் இலக்கியமாக்கிக் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர் ஒருவர்.

திரு. சம்பந்தன். அன்னரீன் நிழலிலே கல்வி கற்கும் பாக்கி யம் எங்களுக்கு. அந்தப் பாக்கியத்தினால் அந்த 'வெக்கறை' கும் எனக்கும் ஏற்பட்ட இலக்கிய நட்பு. இன்றும் வளர்த்து கொண்டே இருக்கிறது.

எங்கள் பாதைகள் மாறி விட்ட போதும், தொடர்பு மாறி விடவில்லை. ச. வே.நாவற்குழியுர் நடராஜன் என்போர் எனது திராமத்தவர். அவர்கள் 'மறுமலர்ச்சி' க்காரர். அவர்களது 'மறுமலர்ச்சி' இயக்கத்தில் எனக்கும் ஈடுபாடு. அந்த இயக்கம் நடத்திய மாதப் பத்திரிகை 'மறுமலர்ச்சி'. அது 1946-ஆம் ஆண்டு வாக்கில் ஒரு சிறுகதைப் போட்டியை ஏற்படுத்தியது.

ஸம்தகை இலக்கிய முயற்சி களின் உதயதாரகை என வர்ணிக்கப்படும் 'மறுமலர்ச்சி'யின் சிறுகதைப் போட்டியின் முடிவை அறியப் பேராவல் எல்லோருக்கும். முதற்பரிசைப் பெற்றவர் 'இராஜநாயகன்', எனது நண்பன், அந்த 'வெக்கறை' நண்பன். அப்பொழுது அவர் மாணவன், யாழ். இந்துக் கல்லூரி யில். அதற்கு முன்பே, அவரது சில சிறுகதைகள் 'ஸமூகேசரி' யில் வெளிவந்திருந்தன.

பிறகும் அவர் ஏராளமான சிறுகதைகள் எழுதியுள்ளார். ஒவ்வொன்றும் ஒருவிதத்தில் தனித்துவம் பெற்றிருந்தது.

வாழ்க்கையைப் பல கோணங்களில் இருந்தும் பார்க்கலாம். இராஜநாயகன் எக்கோணத்தில் இருந்து பார்க்கிறோ, அவரது எழுத்திலே இருக்கிற வலிமையும் சக்தியும் மிகப் பெரியன்.

ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரி யில் கண்ணம்மா என்ற 'தீண்ட்தகாத' பெண் சேர்ந்த போது அங்கே ஏற்பட்ட புயலைப் புயலாகவும், காட்டு மத்தியிலே — ஏழைகளுக்காக நடைபெறும் பாடசாலை மாணவி வகூழியின் நெருப்புக்காய்ச்சலை நெருப்பாகவும் இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பே எழுதுகிற முற்போக்குப் பார்வை கொண்ட இராஜநாயகனுக்குத் தமிழ் மிகலாகவமாக வளைந்து கொடுக்கிறது.

கதையிலே, கட்டுரையிலே, நாவலிலே இவரது மொழி கவிதைபோல் தவழ்ந்துவிளையாடும். அதே சமயத்தில், அந்த எழுத்துக்களிலே ஆழமான சமூகப் பிரக்ஞை ஊடுருவி நிற்பதையுங்காணலாம்.

இவர் ஓர் இடதுசாரி: யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி மாணவராய் இருத்த போது, பட்டதாரி மாணவர் சங்கத் தலைவராக, இலங்கையின் இன்றைய அமைச்சர்களான சில இடதுசாரித் தலைவர்களை வரவழைத்து அங்கே சொற்பொழிவுகள் ஆற்றுவித்தவர்.

மாணவ பராயத்திலேயே ஊறி விட்ட 'இடதுசாரி'த் தனம், ஆசிரியரான பின்பு பெரிதாக வளர்ந்து விட்டது. வட பிரதேசச் சமசமாஜ வாவிப் சங்கங்களின் சம்மேளங்களின் தலைவராக இன்று இருக்கிறோர். இலங்கை ஆசிரியர் சங்கநல்லூர்த் தொகுதிக் கிளையில் தலைவராகவும் இருக்கிறார்.

இவரின் இடதுசாரி நோக்கு 'ஸமநாடு' நடத்திய நாவல்யேட்டியில் முதற்பாரிக் பெற்ற இவரது 'பிரயாணி' யில் முழு

மையாக இழையோடி நிற்கிறது. போவித்தனத்தையும், ‘கெளர வமான சரண்டல்’ களையும் சாடி நிற்கும் இந்த நாவல், காதல் என்ற பொழுதுபோக்காளரின் ‘தெய்வீக’ சங்கதிக்கே இடமளிக்கவில்லை. இந்த நாவல் புத்தக உருவில் வெளிவந்தால், ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளுள் தனித் துவம் வகித்து நிற்கும் என என்னுகிறேன்.

கடைசியாக இவர் எழுதிய சிறுகதை, ‘இளம் பிறை’ வெளி யீடான் காந்தியக் கதைகள் என்ற தொகுதிக்குப் பிரத்தி யேகமாக எழுதப்பட்டது என நினைக்கிறேன். தலைப்பு: ‘ஒநாய்கள், கவனம்’. சமூகத் தில் நிரம்பியுள்ள ஒநாய்கள், வெள்ளாடு நனைய அழுவது ஏன், தொண்டு செய்ய முன் வருவது ஏன் என்பதை மிக அழகாகக் காட்டுவது. அது, ‘இளம்பிறை’யில் மறுபிரசரஞ்

செய்யப்பட்டதே அதன் பெருமைக்கு ஒரு சான்று.

ஈழத்து இலக்கியம் பற்றி யும், இறக்குமதி இலக்கியம் பற்றியும் இராஜநாயகன் கொண்டுள்ள ஆணித்தரமான சருத்துக்கள் ‘சக்தி’யில் அவர் விமர்சித்த குழுதம், கல்கி பற்றிய கட்டுரைகளில் தெளிவாகத் தொணிக்கின்றன.

இராஜநாயகன் ஒரு சிறந்த எழுத்தாளன், இன்றைய இலங்கையில் எழுதவேண்டிய ஒருவர் என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறேன். எனினும், அவர் பெரிய சோம்பஸ் படைத்தவர், சவால் கிடைத்தாளன்றி எழுதமாட்டார். வாழ்விலும், சமூகத்து லும் அவருக்குச் சவால் கிடைத்தால், அவரது எழுத்தை ஈழத்து இலக்கியச் செல்வத் தோடு சேர்த்து விடலாம்.

வாழ்த்துகின்றேம்

கடந்த ஆண்டு ஈழத்தின் இலக்கியப் பெருமை வாய்ந்த நூல்களை எழுதியதற்காக திருவாளர்கள் கே. டானியல், கலாநிதி கே. கைலாசபதி, என். சிவ பாதசுந்தரம், சொக்கன், சு. வே. ஆகியோரின் இலக்கிய படையல்களுக்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலம் பரிசளித்துக் கொரவித்துள்ளது.

ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு மெருகூட்டிய இவர்களை வாழ்த்துகிறேம்.

— ஆசிரியர்

தமிழ் இலக்கிய விழா

அன்பு ஜவஹர்ஷா

தமிழ் இலக்கிய விழா திக்கு வெல்லை மிஹாத் மகா வித்தி யாலய மண்டபத்தில் உரையரங்கு, கவியரங்கு, 'பூ' வெளி யீட்டரங்கு, கலை அரங்கு என்ற நான்கு பகுதிகளாக நடைபெற்றது. குறித்த நேரத்தில் மூன்று மணிக்கே நிறைய சனத்துடன் விழா ஆரம்பமானதை முதல் குறிப்பிடலாம். உரையரங்கு ஐ னு ப். எம். எச். எம். ஹனிபா தலைமையில் ஆரம்பமானது. ஐ னுப். எம். ஐ. எம். ஹம்ஸா வரவேற்புரை நிகழ்த்துகின்றன.

திரு. ஆ. மஹாதேவன் 'சமுத்துச் சிறுக்கதை படைப்பாளிகள்' என்ற தலைப்பில் பேசினார்.

அடுத்து திரு. ஏ. பி. வி. கோ மஸ் 'எழுத்தாளனின் வளர்ச்சியில் விமர்சனமும் வாசகர்களும்' என்ற தலைப்பில் எழுத்தாளன், வளர்ச்சி, விமர்சனம், வாசகர் என்ற நான்கு கோணத்தில் 'கலகலப்பாகப்' பேசினார். கருத்துக்களும் இடையே ஒடிய நகைச்சுவையும் நன்றாக இருந்தது.

அடுத்து 'சமுதாயமே கேள்' என்ற தலைப்பில் கவியரங்கு கவிஞர் திக்குவல்லை - கமால் தலைமையில் நடைபெற்றது. அன்பு ஜவஹர்ஷா, முதூர் முகைதீன் ஆகியோர் பாடினர்.

'மல்லிகை' ஆசிரியர் திரு. தொமினிக் ஜீவா சிறப்புச் சொற்பொழிவு நிகழ்த்துகினர். பேச்சு வழக்கம்போல் உணர்ச்சி வசமாக கருத்தாழும் மிக்கதாக இருந்தது. அவர் பேசுகையில் தமிழர்கள் அதிகமாக வாழும் தமிழ்ப்பகுதிகளில் இல்லாத இலக்கிய ஆர்வமும், தமிழ் உணர்ச்சியும் திக்குவல்லையில் காணப்படுகின்றன. அதை நாங்கள் மதிக்கின்றோம். தேசிய இலக்கிய ஒருமைப்பாட்டின் தனிப்பெரும் குறியீடாக திக்குவல்லை இருப்பதால் அதைப் போற்றுகின்றோம். இலக்கியம் முழு மனித குலத்திற்கும்பொதுவாக இருக்கவேண்டும். இங்கு மதமல்ல இலக்கியம், மனிதத்துவமே இலக்கியம் என்று அவர் குறிப்பிட்டார்.

இறுதியாக திக்குவல்லை எழுத்தாளர் சங்கச் செயலர் ஐ னப். எம். எச். எம். சம்ஸ் நன்றி கூறினார்.

தென்னிலங்கையின் முதலாவது இலக்கிய விழா இலங்கையின் பல பாகங்களிலும் இருந்தும் எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் கலந்து கொண்டவொரு விழாவாக அமைந்ததோடு, மனிறைவைத் தரக்கூடிய விழாவாக அமைந்ததும், இலக்கியகூட்டமொன்றுக்கு குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கே திரண்டு வந்த மக்களின் ஆர்வமும் பாராட்டத் தக்கதே.

ஆகசி. கந்தசங்கி

இந்துஷ்டமன்

ஈழத்து எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும்

‘ஈழத்துச் சஞ்சிகைகளும் நூல்களும் என் போதியளவு விற்பனையாவதில்லை?’ இந்தப் பூதாகரமான கேள்வி இன்று எல்லோராலும் கேட்கப்படுகின்றது. இதற்கு வாசகர்கள்தான் பொறுப்பு என்று சொல்லு வோரும் உண்டு; எழுத்தாளர்கள்தான் பொறுப்பு என்று சொல்லு வோரும் உண்டு.

எழுத்தாளர்கள்தான் பொறுப்பு என்றால், எழுத்தாளர்கள் தங்களைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். வாசகர்கள்தான் பொறுப்பு என்றால், வாசகர்கள் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். வாசகர்கள்தான் பொறுப்பு என்றால், வாசகர்கள் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். எப்படிப் பார்த்தாலும் இந்தப் பிரச்னைக்குத் தீர்வுகாண வேண்டியவர்கள் எழுத்தாளர்களே.

சாதாரண மக்கள் வாழ விரும்புகிறார்கள். வாழ்வதற்கு அத்தியாவ சியமானவைகளைச் செய்வதற்கு அவர்கள் தயார். உடலை வளர்ப்பதற்கு உணவு முக்கியம் என்று கருதும் அவர்களால் உள்ளத்தை வளர்ப்பதற்கு இலக்கியம் முக்கியம் என்பதை எழுத்தாளர்கள் உணரவைத் தால், திறமான உணவு உற்பத்தியில் சாதனைகள் நிலைநாட்டிய தமிழ் மக்கள் தரமான சஞ்சிகைகளின் பெருக்கத்திற்கும் உதவுவார்கள் என்பதில் எனக்கு ஆழந்த நம்பிக்கை உண்டு?

பொறுப்பாளிகள் எழுத்தாளர்களே!

மக்கள் வாழ்வதற்கு இலக்கியம் முக்கியம் என்பதை எழுத்தாளர்கள்தான் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லுவேண்டும்.

உடல் வளர்ச்சியும் உள்ள வளர்ச்சியும் மனிதனுக்கு முக்கியம். உடலை ஒழுங்காக வளர்ப்பதற்கு போதாக்கான உணவு எவ்வளவு முக்கியமோ அதே போல் உள்ளத்தை ஒழுங்காக வளர்ப்பதற்கு தரமான இலக்கியமும் முக்கியம் என்பதை எழுத்தாளர்கள் உணரவைத் தால், திறமான உணவு உற்பத்தியில் சாதனைகள் நிலைநாட்டிய தமிழ் மக்கள் தரமான சஞ்சிகைகளின் பெருக்கத்திற்கும் உதவுவார்கள் என்பதில் எனக்கு ஆழந்த நம்பிக்கை உண்டு.

உணரவைப்பது எப்படி? தமிழ் மக்களைப் பொறுத்த வரையில் விலைவாசி ஏற்றம், வேலையில்லாத திண்டாட்டம், மொழிப்பிரச்னை இவைகள்தான் அவர்களின் முக்கிய பிரச்னைகள்.

இப்பிரச்னைகளுக்குத் தீர்வு காணக்கூடிய எழுத்துக்களேயே இன்றைய காலகட்டத்தில் அவர்கள் விரும்புவார்கள். இப்பிரச்னைகளை வரலாற்றியல் பொருள்முதல்வாத். இயக்க வியல் பொருள் முதல்வாத அடிப்படையில் அனுகி எழுதும் எழுத்துக்களும், அவற்றைப் பிரசரிக்கும் சஞ்சிகைகளும் நிச்சயமாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் விலைபோகும்.

தூரதீர்ஸ்டவசமான செயல் என்னவென்றால் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களுடைய இதைச் செய்யவில்லையே!

ஆகையால், முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் இறந்த காலத் தையும், எதிர்காலத்தையும் ‘உடோப்பியன்றைப்’ல் எழுதாமல், நிகழ்காலத்தை ‘ரியலிசரைப்’ல் எழுதவேண்டும். இப்படியான எழுத்துக்களை மல்லிகை போன்ற ஈழத்துச் சஞ்சிகைகள் நிறைய வெளியிடவேண்டும். வெளியிட்டால், பல லட்சம் தமிழ் மக்கள் வாழும் ஈழவள்ளதாட்டில் சில லட்சம் லட்சம் பிரதிகள் கட்டாயம் விலைப்படும்.

‘எங்கள் சிருஷ்டிகளில் வர்க்கப் போராட்டத்தையே சித்தரிக்கிறோம்’ என்று சொல்கிற எழுத்தாளர்களுக்கு ஓர் வேண்டுகோள். ஒர் அணியில் முதலாளி வர்க்கத்தினரும், மேல்

தட்டு மத்தியதர வர்க்கத்தினரும் இருக்கட்டும். மறு அணியில் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள், சீழ்த்தட்டு மத்தியதர வர்க்கத்தினரும் இருக்கட்டும். ஏனெனில், இந்த மேல்தட்டு மத்தியதர வர்க்கக்கத்தினர் முதலாளிகளைவிடக் கொடியவர்களாக இலங்கையில் காணப்படுகின்றவர். அதே நேரத்தில், மும்முர்த்திகளாக விளங்கும் தொழிலாளர்கள், விவசாயிகள் கீழ்த்தட்டு மத்தியதர வர்க்கக்கத்தினர் ஆகியோரின் பிரிக்கமுடியாத ஐக்கியப் போராட்டத்தின் மூலம்தான் இலங்கையில் புரட்சியைக் கொண்டு வர முடியும்.

இந்தக் கட்டுரையை, தி. க. சி. தாமரையில் எழுதிய ஓர் மேற்கோண்டன் முடிக்கலாமென நினைக்கின்றேன்.

‘உண்மையிலேயே தமிழ் இலக்கியம் திவிரமாக முன்னேறவேண்டுமானால், இன்றைய சமுதாய அமைப்பில், அது நடவாது. சகலவிதமான சுரண்டல்களும், ஒடுக்கு முறைகளும் ஏற்றத்தாழ்வுகளும் அகற்றப்பட்ட வீரஞ்ஜான சோஷலிசசமுதாய அமைப்பில்தான் அதுசாத்தியம்.

மாக்சிய - வெளினிய அடிப்படையில், ஒரு கலாச்சாரமாற்றம் நடந்தால்தான் அதுசாத்தியம். *

புதிய சந்தா விபரம்

ஆண்டுச் சந்தா 7-00

தனிப்பிரதி -50

இந்தியா, மலேசியா 10-00

ஆப்பிரிக்க—ஆசிய

எழுத்தாளர் சங்கத்தின்

கடமைகள்

ஆப்பிரிக்க - ஆசிய எழுத்தாளர் சங்கம், இரண்டாம் உலகப் போருக்குப் பின் பாசி சம் முறியடிக்கப்பட்டதன் விளை வாகத் தோன்றியது. பாசிசுத் தின் வீழ்ச்சியானது அணித்து மக்களின் வாழ்விலும் ஒரு திருப்பமாகும் என்பதை நாம் நினைவில் கொள்ள வேண்டும். பாசிசுத்தின் வீழ்ச்சிக்குப் பின் ணரே, முதலாளித்துவத்தின் காலனியாதிக்கம் சரியத் தொடங்கியது.

ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாடு களில் காலனியாதிக்கத்தின் மோசமான மிச்ச சொச்சங்கள் உள்ளன. காலனியாதிக்கத்தின் பிரித்தாராம் சூழ்சியால், பழம்பெரும் ஆசிய, ஆப்பிரிக்க நாகரிகத்தின் பொது வேர்களும், மரபுகளும் சீர்குலைக்கப்பட்டன. இந்தச் சூழ்நிலையில், ஆசிய, ஆப்பிரிக்காவில் ஒரு புதிய வாழ்வு மற்றும் புதிய கலாசாரத்திற்கான போராட்டம் சம்பந்தமான அடிப்படைப் பிரச்சினைகளில் ஒன்றுபட்ட நடவடிக்கை மிகத் தேவையாகும். இந்த நடவடிக்கையின் ஒரு

வடிவமே, ஆப்பிரிக்க - ஆசிய எழுத்தாளர் சங்கம். இந்தச் சங்கத்தில் சோவியத் எழுத்தாளர்களாகிய நாங்கள் செயலூக்க கழுடன் பங்காற்றுகின்றோம். இலக்கிய முன்னேற்றம் என்ற துறையில் இன்றைய உலகின் முற்போக்குச் சக்திகளோடு ஆன்மீக ஒருமைப்பாடு காட்ட வேண்டும் என்பதை எமது சர்வதேயியக் கடமையாகக் கருதுகின்றோம்.

மனிதகுலத்தின் இன்றையச் சாதனைகள் என்ற கண்ணேட்டத்திலிருந்து கடந்த கால மரபுகளை நிதானமாக மதிப்பிட்டு, அவற்றுள் என்காலத்திற்கு ஒத்தவை, எவ்காலத்திற்கு ஒவ்வாதவை என்பதையும், எது முற்போக்கைத் தடை செய்கிறது என்பதையும், புதிதாக விடுதலை பெற்ற மக்கள் தமக்குரிய நியாயமான இடத்தை மிக வேகமாகப் பெறுவதற்கு இடையூருக் எது உள்ளது என்பதையும், எது ஒற்றுமையை வளர்க்கிறது, எது மக்களைத் தனிமைப் படுத்த

துகிறது என்பதையும், எது நவீன காலனியாதிக்கத்திற்குத் துணை புரிகிறது என்பதையும், ஆசிய, ஆப்பிரிக்க எழுத்தாளர்கள் முடிவு செய்ய வேண்டும்.

தொடர்புகள் இல்லாமல் எந்த இலக்கியமும் பயனுள்ள முறையில் வளர முடியாது.

'ஒவ்வொரு இலக்கியமும், உவக இலக்கியத்தின் பகுதியாக அது என்குகிறதா அல்லது தாயகத்தில் மட்டுமே சிறந்த இலக்கியமாக அது திகழுகிறதா என்பதை இன்று தீர்மானிக்க வேண்டும்' என்று வங்காள விமர்சனர் சர்வார் முர்ஷீத் குறினார்; இக்கருத்து எனக்கும் உடன்பாடானது. 'தனி ப் பெருமை' பெறவேண்டும் என்ற ஆசையானது, சுய-திருப் திக்கு இட்டுச் செல்லுகிறது; இறுதியில் வரரட்டுத்தனமாக மாறுகிறது;

ஜூரோப்பியச் சிந்தனை முறையின் மீதும், ஜூரோப்பி தாகரித்தன் மீதும் ஆசிய, ஆப்பிரிக்கப் படிப்பாளிகளில் ஒரு பகுதியினருக்கு ஓரளவு வெறுப்பு உள்ளது என்பதை நாம் அறி வோம்; காலனி ஆதிக்கமானது தங்களது தேசிய கெளரவத் தைச் சீர்க்கூலைத்து விட்டது என்று அவர்கள் கருதுகிறார்கள் எனினும், ஆசிய, ஆப்பிரிக்கப் படிப்பாளிகளின் முற்போக்குப் பகுதியினர் தமது தேசிய கலாசாரத்தைச் செழுமைப்படுத்துவதற்கு ஜூரோப்பியக் கலை அநுபவத்தைப் பயன்படுத்துகின்றனர்; ஏனெனில், மனித குலத்தின் பொதுச் சொத்து என்று ஜூரோப்பியக் கலாசாரத்தை அவர்கள் கருதுகின்றனர்.

சோவியத் இலக்கிய அநுபவமும் இதைத்தான் கூட்டிக்

காட்டுகிறது. தாயகத்திலும் வெளிநாடுகளிலும் உள்ள இலக்கியங்களோடு பரஸ்பரம் பயனுள்ள முறையில் தொடர்பு கொள்ளுதல், பரஸ்பரம் செழுமைப்படுத்துதல் என்னும் கோட்டாடுகளைப் பின்பற்றி, சோவியத் இலக்கியம் வளர்ந்து வருகிறது. மனிதனின் சாதனைகள் யாவும் நம் அனைவருக்கும் சொந்தம் என்றும், இந்தக் கருவுலத்திலிருந்தும் எடுத்துக் கொள்ளும் சோவியத் மக்கள் தமது சொந்த இலக்கியங்களையும் கலாசாரத்தையும் வளர்ப்பதுடன், பொதுக் கருவுலத்திற்குத் தமது பங்கையும் வழங்குகிறார்கள் என்றும், நாம் நம்புகிறோம்.

அதே வேண்டியில், ஒவ்வொரு இலக்கியத்திற்கும் அதற்குரிய தேசியக் கடமைகள் உள்ளன என்பதை நாம் மறந்துவிடக் கூடாது; ஏனெனில் தேசியக் கடமைகளைப் புறக்கணிக்கும் இலக்கியத்தில், திட்டவட்ட நிலையோ, எதார்த்தமோ இருக்காது. ஒவ்வொரு இலக்கியமும், தேசியத் தன்மை கொண்டது என்ற வகையில், ஒரு வரையறைக்குட்பட்டதே; ஆனால், வரையறையின் காரணமாக, அந்த இலக்கியம் தனி மைப்பட்டு விடக்கூடாது. இன்றைய இலக்கியப் போக்கு இதுதான்; தேசியத் தன்மை கொண்ட ஒவ்வொரு இலக்கியமும். மனித குலத்திற்குப் பொதுவான உள்ளடக்கத்தை நோக்கிச் செல்கிறது.

காலனி யாதிக்கத்திற்குப் பின்னர், மனியில் மற்றும் தார்மிக நீதியில் மனிதனுக்கு விடுதலை தேடுவதே இன்றைய காலகட்டத்தில் ஆசிய-ஆப்பிரிக்க இலக்கியங்களின் கடமை

யாகும்: வாழ்வின் எல்லாத் துறைகளிலும், மனி தனி எல்லா நடவடிக்கைகளிலும் உண்மையான சர்வதேசியத்தை வளர்ப்பது நமது பொதுநலன் கருக்கு உகந்ததாகும். தன்மீது நம்பிக்கை, வாழ்வின்மீது நம் பிக்கைதூகியவற்றை ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் வழுப்படுத்த வேண்டும் என்பதைவிட இன்றைய கலை, இலக்கியத்திற்கு வேறு அடிப்படைக் கட்டமை எதுவும் கிடையாது.

உலக அரசியல் அரங்கில் சமூக நிலை அதிகரித்து வரும் வேலோயில், ஆப்பிரிக்க — ஆசிய எழுத்தாளர்களின் 5 - வது மாநாடு முடிவடைந்துள்ளது. மேற்கு ஜெர்மனிக்கும், அமெரிக்காவுக்கும், பிரான்சுக்கும் பிரஷ்னேவ் மேற்கொண்ட விஜயங்கள், சமாதானம் மற்றும் பந்தோபஸ்தை உறுதிப்படுத்தும் நடவடிக்கையில் ஒரு புதிய சாதனையாகும்: அண்மையில்

அல்மா — அதாவில் பிரஷ்னேவ் ஆற்றிய உரையின் பெரும் பகுதி, சமாதானம் விரும்பும் நாடுகளின் கொள்கையைப் பற்றியதாகும். ‘சமாதான நெறிகளின்படி ஆசியா வாழும் என்றும், வாழ வேண்டும் என்றும், சோவியத் யூனியன் திடமாக நம்புகிறது; கூட்டுப் பந்தோபஸ்தே இதற்கான உண்மைப் பாதையாகும்’ என்று பிரஷ்னேவ் கூறினார்.

உலக சுபிட்சம், மனித குலத்தின் ஆன்மீக மேம்பாடு, தேசியத் தலாசாரங்களின் வளர்ச்சி ஆகியவற்றைத் தனது முக்கிய கடமைகளாகக் கொண்டுள்ள ஆப்பிரிக்க — ஆசிய எழுத்தாளர் சங்கத்தில் ஏராளமான படைப்பாளிகள் உள்ளனர்; இந்தக் கடமைகளை நிறைவேற்ற அவர்கள் இடையருது பணியாற்றுவர் என்பது திண்ணம்.

மல்லிகை

ஆசியர்: டிராஸ்ரங்கீ ஜிலா

கலை
நிலங்கீய
மாதாந்திரம்

யாழ்ப்பாணம்

ஈழத்து இலக்கியம் என்பது ஒரு தேசிய எழுச்சி. இந்தச் சத்திய வேள்வியில் உங்களது பங்கெண்ன? இதை நீங்கள் தெளிவாக இந்தக் கட்டத்தில் தீர்மானிக்க வேண்டும். இந்தப் புதிய பயணம் ஆரம்பிக்கப்பட்டதே ஒரு வெற்றி:

இந்தப் பூவுலகை — தன்மைபிக்கையுடனும் தூய கம்பீரத்துடனும் இடையருத உழைப்புடனும் நோக்குகின்றோம். புதிய பரம்பரையினரை இந் நோக்கில் வரவேற்கின்றோம். அதுவே புதிய பாதைக்கு நுழைவாயில்

ஊறிய உணர்வுகள்

வ
ழி
ந
து

ஒடுகேள்றன

பா. ரத்நஸ்பாபதி அய்யர்

இரண்டு மாத விடுமுறை களின் பின்னும் அவள் கந்தோருக்கு வந்தும் நேரத்துக்கு வர முடியாமல் போய்விட்டது. ஏழு மணிக்கு அவளுக்கு வேலை ஆரம்பம். எனினும் அவள் பிந்தியது பற்றி மேலதிகாரி குறைபட்டுக் கொள்ளவில்லை. 'பிள்ளை சுகமுடன் இருக்கிறதா' என்றுமட்டும் கேட்டுக் கொண்டார். அவள் 'ஆம்' என்றார். ஒவ்வொருவரும் அவளிடம் வந்து சுகம் விசாரித்துக் கொண்டு சென்றனர்.

மன்னர் ரெவிபிறிண்டில் இருந்து வரும் தந்தி நாடாக்கணை ஒட்டி சரிபிழை பார்த்து அனுப்பும் வேலை அவளுக்குக் காத்திருந்தது. அவள் மன்னர் ரெவிபிறிண்டர் இருக்கும் இடத்தைப் பார்த்தாள். ரெவிபிறிண்டரை இயக்குபவளாக பத்மா இருந்தாள். மன்னர் ரெவிபிறிண்டருக்குப் பக்கத்தில் நுவரெவியா ரெவிபிறிண்டரும் இருந்தது. அந்த இடத்தில் வதாவும் மாலினியும் இருந்தார்.

கள். எட்டு மணிக்குத்தான் மன்னரில் இருந்து தந்திகள் வர ஆரம்பிக்கும். படிகள் ஏறி வந்ததினால் அவள் முச்சை இழுத்து விட்டுக் கொண்டு இருந்தாள்.

'பெம்பிளைப் பிள்ளைதானே என்ன பெயர் வைத்திருக்கிறாய்' என்று கேட்டாள் பத்மா.

'பாமா என்று பெயர் வைத்திருக்கிறேன். அவருக்கும் எனக்கும் பிடித்தமான பெயர்' என்றார் அவள்.

'தனியப் பாமாவா? அல்லது.....'

'இல்லைப் பாமாதான். ஆர். பாமா' என்று சொல்லி மெல்லச் சிரித்தாள்.

'என்ன ஆர். பாமா'

'இல்லையப்பா அவருடைய பெயரின் முதலெழுத்து ஆர் தானே' என்றார் அவள்.

எல்லோரும் சிரித்தனர்.

'நீ இல்லாமல் கந்தோர் எங்களுக்கு அலுத்துப்போய் விட்டது. இனி க் கந்தோர் இனிக்கும்' - வதா.

'என்ன கவ் அன் கேட்டானே பிள்ளைக்கு' என்று கேட்டாள் மாலினி.

'ஓம்ப்பா. என்றை பிள்ளை யும் அப்படித்தான்' என்று கதிரையின் பின்னால் நின்று சொன்னாள் நந்தினி.

'நந்தினி எட்டுக்கா உனக்கு வேலை?' என்று பத்மா அவளைக் கேட்டாள்.

ஓம். எட்டுமணிக்குத்தான். மாத்தறை'. என்று சொல்லி விட்டு மாத்தறையை நோக்கி மெல்ல நடந்தாள்.

'சில பேருக்குப் பால் இருக்காது; உனக்கு எப்பிடி?' என்றாள் பத்மா.

'எனக்கு நல்லாய் பால் வருகிறது. பத்தியத்திலூ வெள்ளோப்புண்டு கனக்கச் சேருகிற படியால் பால் நல்லா ஊறும். சில வேலைகளில் கசிந்து உள்ளே நனைந்துவிடும். பால் கூட இருந்தால் 'சக்' பண்ணி எடுத்துப் போடுகிறன்'

'உங்களுக்கு எப்ப பார்த்தாலும் கதைதான். எட்டுமணியாகிவிட்டது: மன்னார் 'ஸயின்' சரி' என்று சொல்லிக்கொண்டு ரெவிபிறிண்டருக்கு அருகில் வந்தார் 'ரெஸ்ட்கிளாக்.' எங்கள் பகுதியை மேற்பார்வை செய்யும் மாஸ்டரும் வத்தார். அவரைக் கண்டதும் 'மாஸ்டர் மன்னார் சரி' என்று ரெஸ்ட்கிளாக் சொன்னார்.

'சரி சரி ஸயின் எப்படியோ தெரியவில்லை' மாஸ்டர்;

'இன்றுதான் வந்ததோ? எப்படி சுகமாய் இருக்கிறதோ பிள்ளை' ரெஸ்ட்கிளாக்.

'ஓம் மாஸ்டர் பெம்பிளைப் பிள்ளை' அவள்.

'பால் குடிக்குதோ?'.

ரெவிபிறிண்டர் வேலைசெய்யும் சத்தத்தில் ரெஸ்ட்கிளாக் கிள் கேள்வி அவள் காதில் அரைகுறையாகத்தான் விழுந்தது. கேள்வி இரு பொருள்படத்தான். எனினும் அவள் 'பிள்ளை பால் குடிக்கிறதோ' என்று எண்ணத்துடனேயே வேலையில் ஒடுபட்டாள்.

மன்னார் ரெவிபிறிண்டர் தந்திச் செய்தி நாடாக்களை உழியுந்து கொண்டே இருந்தது. அவரும் நாடாக்களை ஒட்டிக் கொண்டே இருந்தாள். பத்துப் பண்ணிரண்டு தந்திகளை ஒட்டி முடித்துவிட்டாள். நாடாரில் கொஞ்ச நேர இருந்தது. கதிரையை இழுத்து கொஞ்சம் கிட்டப் போட்டுக்கொண்டாள். அதன் பிறகு ஒரு தந்தியை ஒட்டி சரியாய் இருக்கிறதா என்று பார்த்தாள். தந்தியின் விலாசத்தில் வீட்டு இலக்கம் இருந்தது. இலக்கம் வந்தால் ரெவிபிறிண்டரை இயக்குபவர் இலக்கத்தை திரும்பவும் அடித்திருக்க வேண்டும். அப்படி அடித்த இரண்டு இலக்கங்களும் சரியாக இருக்கவேண்டும். வித்தியாசம் இருந்தால் அதனைத் திருத்திக் கொள்ள வேண்டும். இலக்கம் 808 என்று இருந்தது. திருப்பி அடித்ததில் 88 என்று இருந்தது. ஆகவே அவள் அதனை திருத்துவதற்கான குறிப்பை எழுதி தந்தியைப்

பத்மாவிடம் கொடுத்தாள். வந்திருந்த நாடாவை ஒட்டி னாள். ஒட்டும்போதே அது தமிழ் தந்தி என்று தெரிந்து விட்டது. தந்திச் செய்தியில் ‘பிரசவத்துக்காக ராணி ஆஸ் பத்திரியில் உடனே வரவும் — நாதன்’ என்று இருந்தது. அதனைப் படித்தவெடன் ‘என்னையும் இப்படித்தானே ஆஸ் பத்திரியிலே நிற்பாட்டிப் போட்டு என்றை மனுசனுக்கு தந்தி குடுத்திருப்பினம்’ என்று என்னினால்.

இடுப்புவளி தொடங்கிய தும் தாய் தன்னை ஆஸ்பத்திரி யில் கொண்டுபோய் விட்டதை யும், வாட்டில் மற்றவர்கள் போடும் கூச்சலையும் அவள் கண்டாள். மற்றவர்களைப் பார்க்க பிரசவம் என்றதும் ஒரு பயங்கரமானது என்று என்னினால். இல்லை இது ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் உரிய கடமை என்று அவளது மனம் அவனுக்கு சொல்லியது. ஆகவே அவள் அந்தக் கடமையைச் செய்யக் காத்து நின்றாள்.

கந்தோரிலிருந்து எல்லா ரெவிபிறின்டர் கரும் வேலை செய்து கொண்டிருந்தன. ஒரே இரைச்சல். தந்திகள் வந்து கொண்டிருக்கும் நாடா முடிவதற்கான அறிகுறியாக சிவப்பு நிறமாக வந்து கொண்டிருந்தது. இதைப் பத்மா அவதானித்தாள். ‘மாஸ்டர் மாஸ்டர் டேப் முடிகிறது’ ‘டேப் டேப்’ என்று மாஸ்டர் கத்தி புதிய டேப்பை வரவழைக்க முயற்சித்தார். ‘டேப் மாற்றப்படுகிறது. அதுமட்டும் அடிக்கவேண்டாம்’ என்று மன்னாருக்கு சமிக்கை கொடுத்துவிட்டாள் பத்மா. ரெவிபிறின்டர் வேலை செய்வது நின்றுவிட்டது. வந்து விழுந்திருந்த டேப்புகளை அவள்

தந்திப் பாரத்தில் ஒட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

‘பத்மா நீ எப்படி பிள்ளைக்கு பாலை நிற்பாட்டினை’ என்றாள் மாலினி.

‘உமக்கு ஏன் உந்தப் பிரச்சினை?’ பத்மா.

‘இல்லை சும்மாதான்’ மாலினி.

‘எனக்கும் தான் உந்தப் பிரச்சினை, பாலை எப்பிடி நிற்பாட்டுகிறது என்று தான். பிள்ளை குடியாமல் விட்டால் அல்லது குடுக்காமல் விட்டால் கொஞ்சநாளிலை நின்றுபோடுமோ?’ என்று அவள் கேட்டாள்.

‘இறைக்கிற கிணறுதானே ஊறும்’ பத்மா.

டேப் போடும் ஆள் வந்து போட்டுவிட்டும் போன்றன. ‘இனி அடிக்கலாம்’ என்று பத்மா மன்னாருக்குத் தெரிவித்தாள். மன்னார் ரெவிபிறின்டர் வேலைசெய்யத் தொடங்கிவிட்டது. தந்தி களை ஒட்டிக் கொண்டே இருந்தாள். ‘பெண் குழந்தை தாயும் சேயும் நலம்’ என்று ஒரு தந்தி வந்தது. அது போகவேண்டிய இடம் திருகோணமலை. அவள் தந்தியை திருகோணமலை ரெவிபிறின்டர் வேலைசெய்யும் இடத்திற்கு சென்று அடிப்பதற்காக வைத்தாள். அது அவள் செய்யும் வேலை இல்லை. அந்தத் தந்தி தியின்பால் ஏற்பட்ட வாஞ்சளையினால் அவள் அப்படிச் செய்தாள். தான் பிள்ளை பெற்ற போது தந்தி பிந்திக் கிடைத்தது போன்று இந்தத் தந்திக்கும் நடக்கக் கூடாது என்று அவள் விரும்பினால். தான் பிள்ளைப் பெற்றபோது தனக்கு

ஏற்பட்ட கஷ்டங்கள் மகிழ்ச்சிகள் எல்லாம் நினைவுக்கு வந்தன. தனது கால்களுக்கிடையிலிருந்து ‘அம்மா அம்மா’ ஒரு புதிய சூரல் கீச்சிட்டதை உணர்ந்தாள். அவள் அம்மாவானால். அவள் நினைவிழிந்தாள். கண்விழித்துப் பார்த்தபோது தான் வாட்டில் இருப்பதைத் தெரிந்துகொண்டாள். தொட்டிலில் அவளது பிள் ணி புழுவாய் நெளிந்தது.

‘அம்மா பிள்ளையைப் பாப்பம்’ என்று அவள் கேட்டாள். தாய் பிள்ளையைக் கிட்டக் கொண்டுவந்தாள். மூக்கைத் தடவிப்பார்த்தாள்; கண்களை வருடிப் பார்த்தாள்; கண்ணத்தைக் காதை எல்லாவற்றையும் தொட்டுப்பார்த்தாள். தாயின் விரலின் ஸ்பரிச்த்தை உணர்ந்த குழந்தை சினுங்கியது. ‘மூக்கும் கண்ணும் சரியாக அவரைப் போலை; வாயும் காதும் என்னப் போலை’

ஆஸ்பத்திரியில் மூன்று நாட்களுக்கு மேல் நிற்கவேண்டிய வந்தது. நாலாம் நாள் காலையில் பிள்ளைக்குப் பால் ஊட்டத்தீர்மானித்தாள். குழந்தை பால் குடிக்க முடியாமல் கஷ்டப்பட்டது. அப்பொழுதுதான் நேர்க்கம் வந்தாள். அவளின் ஆலோசனைப்படி அதிகமாக இருந்த பாலை ‘சக்கர்’ மூலம் ‘உக்’ பண்ணி வெளியேற்றி விட்டு நிப்பிள் சின்னதானதும் குழந்தைக்குப் பாலுட்டினால். பிள்ளையின் நாக்கும், உதடும் காம்பில் படும்போம் அவருக்கு உடம்பு புல்லரித்துக் கொண்டது.

நி சப்தம்: அவள் சுய உணர்வு பெற்றாள். மின்சாரம்

தடைப்பட்டிருந்ததை உணர்ந்தாள். மின்சாரம் நின்றதும் மாஸ்டர் தனது குறிப்புப் புத்தகத்தில் எட்டு நாற்பத்திஜிந்து என்று குறித்து மின்சாரம் தடைப்பட்டது என்று எழுதி ரெ. குறிப்புப் புத்தகத்தை மேசையில் வைத்துவிட்டு ‘ரெஸ்ட் கிளாக்’ இருக்கும் இடத்துக்குப் போய் ‘டெயிலிந்யூஸ்’ ஜி எடுத்துக் கொண்டு வந்து படித்தார். பின்பக்கத்தில் ‘கவு அன் கேட்’ விளம்பரம் ஒன்று இருந்தது. அவள் அந்த விளம்பரத்தைப் பார்த்தாள். ஒரு குழந்தை கையை நீட்டி எதையோ கேட்டது போன்ற அழகான படமும் கவு அன்ட் கேட் டின்னின் படமும் இருந்தது. ‘தனது குழந்தையும் அழகு வழிந்து இப்படித்தானே இருக்கும்’ என்று எண்ணினால். மாஸ்டர் முன்பக்கச் செய்திகளைப் படித்து விட்டு பின்பக்கம் படித்தார். கண்ணுக்குள் ஜவு அன்ட் கேட் குழந்தையும் தனது குழந்தையும் மாறி மாறி வந்து கொண்டிருந்தது. கவு அன் கேட் டின்னும் அவளது குழந்தையின் முகமும் மாறி மாறி அவளது மனக்கண்ணில் ஒடின. ‘இப்பட அம்மா பாலைக் கரைத்து போச்சியிலை கொடுக்கக் கூடும். என்றை குஞ்சு குடிக்காமல் அழுதுகொண்டு இருக்குதோ’ என்று அவள் யோசித்தாள். ‘இல்லை அப்படி அம்மா விடமாட்டா. பிள்ளை கட்டாயம் பால் குடிக்கும்’ என்று யோசித்தாள்.

சடசட என சத்தம். மின்சாரம் வந்தது; மிசின் கள் இயங்கின.

‘எத்தினை மணித்தியாலங் கருக்கு ஒருக்கா பால் கொடுக் கிறனி’ பத்மா.

‘இரண்டு’ அவள்.

‘ஏழு மணிக்கே குடுத்துப் போட்டு வந்தனி’

‘ஓம்மப்பா, போச்சிப்பாலை விரும்பிக் குடிக்காதாம். கடை சியிலை என்றை பாலைத்தான் குடுத்துப்போட்டு வந்தனான். இப்ப பால் முட்டிக் கொண்டிருக்கிறது. கஷ்டமாய் இருக்கிறது’

கதைத்துக் கொண்டிருந்த வள்ளேரம் பார்க்க நிமிர்ந்தாள். மாஸ்டர் நடுப்பக்கச் செய்தி கலைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். விளம்பரத்தைப் பார்த்தார். குழந்தை தன்னியே பார்ப்பதுபோல் அவனுக்கு இருந்தது. அந்தக் குழந்தையாகவே அவனுக்குத் தெரிந்தது. குழந்தை தன்னிடம் பால் கேட்பது போல் இருந்தது. ‘பாமா பால் குடிப்பதற்காக போச்சியின் நிப்பிளை பிடித்து உயிந்து குடிக்கும்’ என்று யோசித்தாள். முதன் முதல் பாமா முலைக் காம்பை உமிழுந்து பால் குடித்த நிலைவு அவனுக்கு வந்தது. அவள் கண்களை முடிக்கொண்டு முதன் முதல் பால் கொடுத்த அந்த நிலைவை நினைத்துப் பார்த்தாள். உடம்பு புலவரித்தது; உளர்ந்தாள்.

இரண்டு நிமிடங்கள் அப்படிபே இருந்திருப்பாள். சட்டையில் நெஞ்சினாடியில் நன்வது போன்ற உணர்வு. ‘என்ன செய்ய’ மனத்தை அடக்கினால் பால் கட்டுப்படும் என்று என்னினாள். முடியவில்லை. தொடர்ந்து ஈரக்கசிவ சட்டையில் பரந்து கொண்டிருந்ததை அவள் அவதானித்தாள்.

‘மாஸ்டர் யாரோ வந்தி ருக்கினமாம் போய்ப் பார்த் துப்போட்டு வாறன்’ என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து நடந்தாள்.

அவள் நேரே தங்களின் இளைப்பாறும் இடத்தை நோக்கி சென்றாள். முகம் அலம்பும் கண் ணைடி பேசின் உள்ள அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள். சட்டைப் பின்களை கழற்றினான். பின்பக்கம் கையைக் கொடுத்து கொழுக்கியைத் தட்டினான்.

‘அப்பாடா’ அவனுக்கு குழந்தைக்கு பால் கொடுப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்பட்டது. அந்த உணர்வு களை அவள் அனுபவித்துக் கொண்டு ‘என்குழந்தை மாப்பால் குடிப்பதற்கு போச்சியின் றாஸ்பர் முனையை இப்பொழுது உமிழுந்து கொண்டிருக்க நான் இங்கே என் குழந்தைக்கே என்று என் உதிரத்தில் ஊறிய பாலை பாழாக்குகிறேன். என் கையாலேயே இந்த அநியாயத்தைச் செய்கிறேனே! நான் பாவிநான் பாவி’ என்று எண்ணி எண்ணி கண்ணீர் விட்டாள். கண்ணீரும் குழாயில் இருந்து ஓடவிடப்பட்ட தண்ணீரும் உணர்ச்சியில் ஊறி வழித்து விடப்பட்ட பாலும் கலந்து ஓடவழிந்துசொண்டிருந்தது★ .

கருணை

நெருப்பை கக்கும்
வரண்ட
நெஞ்சங்களோ.....!
சூளிர்மை பொங்கும்
நீர்ச் சுளை களின்
ஊற்றுக்களை
கொஞ்சம்
நெகிழ விடுங்கள்.

‘செந்தீரன்’

கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர் கழகம் நிகழ்த்திய

9-வது ஆண்டு மலரின் விமர்சன அரங்கு

கடந்த செப்டம்பர் 12-ந் தேதி காலை கூடிய கொழும்பு கலை இலக்கிய நண்பர்கள், தமது வழிமையான நிகழ்ச்சி கருடன் 'மல்லிகை' ஆண்டு மலர் விமர்சனத்தை சிறப்பு நிகழ்ச்சியாக நடாத்தினார்கள். இச் சந்திப்பு கழகத் தலைவர் திரு. சாந்தன் தலைமையில் தமிழ்ச்சங்கக் கட்டிடத்தில் நிகழ்ந்தது.

நிகழ்ச்சியை ஆரம்பித்து வைத்துப் பேசிய சாந்தன், 'விஷப்ப பொலிவோடு மன நிறைவை ஏற்படுத்தும் வகையில் மல்லிகையின் இந்த மலர் இந்த மன்னில் மலர்ந்திருப்பது டிரிப்பை ஏற்படுத்துகிறது', என்று குறிப்பிட்டார். அந்தக் கருத்தை ஆமோதிப்பதுபோல, 'இந்த இதழைச் கையிலெடுக் கும்போது, ஒரு அழகான குழந்தையை ஏந்துகிற மனநிலையை ஏற்படுத்துகிறது' என நந்திமகன் குறிப்பிட்டார்.

ஆசிரியத் தலையங்கத்தைப் பற்றிக் கருத்துத் தெரிவித்த போது, 'கம்பீரமான தலையங்

கம்' என சித்திரவேலுவும் 'சில ஒப்புக்கொள்ளல்களையும், எதிர் கால நம்பிக்கைகளையும் கூறுகிற தலையங்கம்' என நந்திமகனும் குறிப்பிட்டார்கள்.

'எட்டாம் ஆண்டுக் கணிப்பீடு' என்கிற ஆய்வுக் கட்டுரை எல்லோரதும் அதிருப்திக்கு ஆளாயிற்று. ஒன்றிரண்டு இதழ்களையே தொட்டுக் காட்டியதையும், குழந்தைத் தனமான பட்டியல் தயாரிப்பையும் விடுத்து, இன்னும் ஆழமான முறையில் இக்கட்டுரை அமைந்திருத்தல் வேண்டும் என்ற கருத்தே நிலவியது. அதைப்பற்றிக் குறிப்பிட்ட சித்திரவேலின் கருத்து: மல்லிகையின் எட்டு வருடச் சாதனைகளைச் சுருக்கமாகவே வேண்டும் மதிப்பீடு செய்வது நிச்சயமாக இன்றியமையாத ஒரு வேலையே ஆகும் என்று இருந்தமையால், மீண்டும் படித்தேன்பலன், பூஜியம் தான்.....'

சிங்களப் புனைவிலக்கியம் பற்றிக் கூறவந்த நீள்கரைநம்பி, தடம் புரண்டு. சிங்கள இலக்கிய வாதிகளிடையே உள்ள

பிளவினை எடுத்துக் காட்டுவ தோடு நின்றுவிடுகிறார் என்ற சித்திரவேலின் கருத்துக்கு, சிங்கள இலக்கிய வாதிகளிடையே உள்ள பிளவைக் காட்டுவதன் மூலம் அவர்களின் தடத்தைக் காட்டக் கட்டுரையாசிரியர் முயன்றுள்ளார் என்ற கும்பி ழான் சண்முகனின் கருத்து பதிலாயமைந்தது. திரு. பெஸ் தீனுடைய 'பற்றின் வருவது துண்பம்' கட்டுரை பற்றி க்குறிடப்படுகையில், 'மிகவும் அவசியமானதும் பாராட்டப்பட வேண்டியதுமான முயற்சி' என்று சண்முகன் குறிப்பிட்டார்.

'முன்றுகள்' என்ற ராஜா. சரவணமுத்துவின் புதுக்கவிதை, புதுக்கவிதை பற்றிய பிரக்ஞா யைப் பலவினப்படுத்துவதாயும், தனிப்பட்ட யாரையோ தாக்கு வதுபோல் தெரிவதாயும், சண்முகன் சாடினார். இப்படியான கவிதைகள் புதுக்கவிதை என்ற பெயரையே பாழடிக்கின்றன என்பது அவரது கருத்தாய மைந்தது:

'ஓரு மலைமகனின் கேள்வி'
என்கிற கவிதையைப்பற்றி,

'ராதேயன் இராதோ
உனக்கொரு பாராட்டு'

இராதோ உன் கேள்வியில்
நியாயம்?

என்று கவிதையிலேயே பாராட்டிய சித்திரவேல், 'களைப்பு' கவிதையைப் பற்றிக் குறிப்பிடு யில், 'கவிஞர் கிழக்காளைக்காகப் பரிந்துரைப்பதில் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்கிறது' என்று பாராட்டினார். இதே கவிதையைப் பற்றி சாந்தன் சொன்னதாவது:

'அருமையான கவிதை மரவுருப்படிக் குதிரை வாகனங்களாகத்தான் இன்றைய இலக்கிய காரர்கள் இருக்கிறார்கள்!'

'கதைகள், கட்டுரைகள், கவிதைகள் எனப் பிரித்து நோக்கும்போது, கட்டுரைகள் மற்றிரண்டையும் விட முழுமை பெற்று விளங்குகின்றன' என்று சண்முகரத்தினம் கூறினார். சிறுகதைகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, பென்டிக்கர் திக்குவல்லை - கமாவின்சிறுகதை யையும் சம்லின் கதையையும் ஒப்புநோக்கி, 'ஓரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்தையே இரு கதை களும் படம் பிடித்த போதும் கமாவின் கதைகளில் வருகிற உரையாடல்கள் வாசகனுகுப் புரியாமல் தினைடிக்கின்றன. சம்லின் கதையில் அக்குறை தெரியாமல் பாத்திரங்களின் வாய்மொழி எடுத்தாளப்பட்டிருக்கின்றது' என்றார். இதை ஆமோதித்த இ சிவபாலன் வாசகன் எழுத்தாளைக் கண்டு ஒடுக்கிற நிலை வரக்கூடாது எனக் குறிப்பிட்டார்.

சாதிப் பாகுபாடு, சீதனக் கொடுமை இவற்றை மையக் கருத்தாகக் கொண்டு எழுதுவதை முற்போக்காளர் பலரே இன்று ஒதுங்குகின்றனர். உண்மையில் அவற்றை மையக்கருத்தாகக் கொண்டு படைக்கப்படும் ஆக்கங்களுக்கு இன்ன மூம் அவசியம் இருக்கத்தான் செய்கிறது. இந்த வகையில் சாந்தன் - அல்லது அவரது அவன் இதை உணர்ந்தது வரவேற்கத்தக்கது - என்ற கருத்திலும் பெண்டிக்ற, சிவபாலன் இருவரும் ஒத்துப் போனர்கள்.

நெல்லை கடபேரனின் சிறு கதை ஒரு சுயசரிதை போவிருக்கிறது என்று பெண்டிக்ற குறிப்பிட்டார். இதே கருத்தைச் சொல்லிய சித்திரவேல் அனுபவம் கலை வடிவிலையிழந்து சுயசரிதையாகி விட்டிருக்கிறது என்றார்.

ஒருமை பன்மை போன்ற எளிய இலக்கண விதிகளையே னும் சில கட்டுரையாளர்கள் கவனிக்கவேண்டும் என்பது பற்றியும் பேச்சுத்தமிழை எந்த அளவில் கையாளுதல் வேண்டும் என்பது பற்றியும் இந்த ஆய்வரங்கில் சொல்லப்பட்ட அதே கருத்துக்கள் சில நாட்களுக்கு முன் கொழும்பில் நிகழ்ந்த இதே மலர்பற்றிய இன்னேரு விழாவிலும் சொல்லப்பட்டமை இங்கு குறிப்பிடக்கூடிய ஒன்றாகும்.

மல்லிகை விமர்சனத்தோடு ஒட்டிக் கழக அங்கத்தினர்களால் குறிப்பிட்ட சில கருத்துக்களையும் இங்கு தருவது பொருத்தமாயிருக்கும்.

இ. சிவபாலன்: தென்னிந்திய இலக்கியத்திற்கெதிராக உதாரணங்கள் காட்டப்படுகிற சிங்கள இலக்கியம் உண்மையிலேயே அத்தகுதி உடையதா? (நாடகத்துறை தவிர) இது மிதமிஞ்சிய புகழ்ச்சியாகப் படுகிறது. இதைப்பற்றி விரிவான ஆய்வு அவசியம்.

இமயவன்: இன்றைய இலக்கியவாதிகளில் மக்களுக்கு நம்பிக்கை அற்றுப் போய்விட்டது. இவர்களும் மக்களிலிருந்து

தும் சமுதாயப் போராட்டங்களிலிருந்தும் விலகி, பெயரளவிலேயே முறபோக்குகளாயிருக்கிறார்கள். தமிழ்ப் பகுதிகளின் விழிப்புணர்வு, மாற்றங்கள் ஆகியவை இவர்களால் படைக்கப்படுவதில்லை.

சாந்தன்: நேர்மையீனக்குளறுபடிகளால் சமத்து இலக்கிய உலகம் மெலிந்து நிற்கிறது என்று முன்னேடி இலக்கியகாரர்களே அங்கலாய்க்கிற ஒரு சூழ்நிலை உருவாகியிருக்கிறது. இக் குளறுபடிகள் பற்றி அவர்களே அதிகம் அறிந்திருக்கிறாயம் உண்டு. ★

சேரி ஒழிப்பு

சேரியில் முடங்கி
மனித மந்தைகளாய்
வாழ்ந்த
நரக வாழ்வை
விடுத்து-
சுதந்திரம் வீசம்
மாடி வாழ்வில்
வாசம் செய்ய
புறப்பட்டு விட்டோம்!
நனவாகும்.....
நம்பிக்கைகள்
சிவப்பாய் புன்னகைக்கிள்
றன்.

வரட்சி

காய்ந்த
பான் துண்டிலை
சப்பித் திண்ணவும்
தொண்டைக் குழியில்
நீர் இல்லை.....!

‘செந்தீரன்’

இலக்கிய சிருஷ்டியிலே, சமுதாய விதிகளுக்கும் சட்ட திட்டங்களுக்கும் கட்டுப்படாத தனிமனித ஆருமையே முக்கிய மானது என்று ஓயாது உரைத்து வந்திருக்கும் க. நா. சு., இதன் கவிர்க்க இயலாத — தருக்காறி யான — விளைவாகப் பண்பாட்டைப் பொறுத்த அளவிலும் சிறுபான்மையினரே சிறப்புக்கு ரியவர்கள் என்னும் முடிவுக்கு வந்திருக்கிறோர். சமூக வியல் அடிப்படையில் நோக்கும் பொழுது இக்கருத்து, உயர்ந்தோர் குழாத்தினரே கலை, இலக்கியம் முதலிய பண்பாட்டுக் கூறுகளை வளர்த்து வந்திருக்கின்றனர் என்னும் வாதத்தைச் சார்ந்த தாகும்.

இதுங்கிக் கொண்டனர். பழங்காலமே பண்பாட்டுக்குச் சிறந்தது என்றும், ஒதுங்கி வாழும் ஒரு சிலரே உண்மையான கலை ஞானமும் இரசனையும் உடைய வர்கள் என்றும் தமக்குத் தாமே சாந்தியும் அமைதியும் தேடிக் கொண்டனர். இத்தகைய ஒரு மனோபாவத்தின் தத்துவார்த்தசமூகவியல் - வெளிப்பாடாகவே ‘சிறுபான்மையினர் பண்பாடு’ என்னும் கொள்கை உருவாகி யது. ஆங்கிலத்தில் இத ஜெ (minority culture) என வழங்குவர்.

நிலையிழந்து புகலற்ற வரான சிருஷ்டிகர்த்தாக்களின் மனோபாவத்தினடியாகத் தோன்றுகிறது.

நான் இலக்கியை தீர்முறையீல் க.நா.சு.ஏன் பாத்திரம்

க.கைலாசுபதி

6

மேலே நாடுகளிலே முதலாளித்துவ சமுதாய அமைப்பு ஏற்பட்டதைத் தொடர்ந்து, மற்றைய எல்லாப் பொருள்களைப் போலவே கலை, இலக்கியப் படைப்புக்களும் விற்பனைக்குரிய சந்தைப் பொருள்கள் ஆயின். மரபுவழிச் சமுதாயத் திலே கலைஞருக்கிருந்த மதிப்பும் அந்தஸ்தும் தலைதடுமாற்றம் அடைந்தன. இம்மாற்றத்தைத் தாங்கிக்கொள்ள மாட்டாத கலைஞர் பலர், (அதன் காரணங்கள் இவையென்னும் அறிவுமிலார்) துஞ்சித் துயருற்று

றிய இக்கொள்கை, நாளைடு விலே முழுநிறைவான இலக்கியக் கோட்டபாடாகவே நிலைத்துவிட்டது. சத்தும் சாரமும் நிறைந்த கலை இலக்கியப் படைப்புக்கள், எல்லாக் காலங்களிலுமே (பண்பாட்டுணர்வில்) உயர்ந்தோராலேயே உண்டாக்கப்பட்டு வந்துள்ளன என்றும், அத்தகைய உயர்ப்படைப்புக்களே காலத்தை வெல்லும் ஆற்றல் படைத்தன என்றும் அவற்றையே அவற்றைப் பெற்றுள்ள மக்கள் சமுதாயம் சிறப்படைகின்றது என்றும் இக்கோட்டபாடு

வற்புறுத்தியது. இனி, க. நா. சு. வை நோக்குவோம்:

‘எல்லா மொழிகளிலும் கவிதை என்று ஒன்று ஆரம்பகாலம் முதல் உண்டுதான்; ஆனால் நல்ல கவிதை என்பது மிகவும் ஆபூர்வமான சரக்கு. இந்த அபூர்வமான சரக்கு தமிழ்மொழியில் சற்று மலிந்தே இருந்திருக்கிறது என்று சொல்ல வேண்டும். இது இன்று நேற்று ஏற்பட்ட காரியம் அல்ல. ஓரளவுக்கு ஆரம்பமுதலே நல்ல கவிதை என்றால் என்ன என்று தெரிந்து செய்த கவிகள் தமிழில் இருந்து வந்திருக்கிறார்கள் என்றுதான் தோன்றுகிறது

சமுதாய ரீதியான அளவில் இதற்குப் பல காரணங்கள் சொல்லலாம். கண்டு சொல்ல ஒருவரும் முன் வந்ததில்லை என்பதனால் காரணங்கள் இல்லாது போய்விடாது அல்லவா? இப்படிப்பட்ட காரணங்களில் ஒன்று என்று, சிறுபான்மையினரின் பண்பாடாகத் (*minority culture*) தமிழ் இருந்து வந்திருப்பதைச் சொல்லலாம். இதை உத்தேச பூர்வமான, ஓரளவுக்கு அனுமானித்துக் கொள்ளக்கூடிய ஒரு விமர்சனமாகவே நான் சொல்லுகிறேன். இது தமிழைப் பெருமைப் படுத்தியும், மற்ற மொழிகளைச் சிறுமைப் படுத்தியும் சொல்லுகிற காரியம் அல்ல. உலகில் இன்றுவரை உள்ள கவிதையின் சரித்திரத்தை ஒப்பிட்டு நோக்கும்போது சிறுபான்மைப் பண்பாடு தந்த கவிதைகள்தான் சிறப்பாக

இருப்பது ஓரளவு புலனாகும்: இந்த நோக்கிலே தமிழ்க் கவிதையைக் கண்டு சொல்ல முயற்சிகள் நடை பெற வில்லை என்பது ஒரு புறம் இருக்கட்டும். இதனாலோ, அல்லது வேறு காரணத்தாலோ, வேறு பல காரணங்களினாலோ, தமிழ்க் கவிதையில் ஒரு உயர்தரம் ஆரம்ப முதல் உயிர்பெற்று, உருப்பெற்று வந்திருக்கிறது என்பதை விமர்சகன் இன்று காண முடிகிறது. இது மிகவும் பெரும் பாக்கியம்.

(தமிழ்வட்டம், இரண்டாவது மலர், 1969.)

போகிற போக்கிலே அவ்வப்போது க. நா. சு. தயாரித்தளிக்கும் ‘திமர்ப் பட்டியல்கள்’ போலவல்லாது, மேற்காட்டியுள்ள கூற்று அவரது அடிப்படையான இலக்கிய நோக்கின் வெளிப்பாடு ஆகும். பாரம்பரியப் பெருமையைத் தமிழ்க் கவிதை வரலாறு சிறப்புடையதாய் இருப்பதற்குக் காரணம் அது தொன்று தொட்டே ‘கருவிலே திருவடைய’ சிறுபான்மையினரால் செம்மையாக வளர்க்கப்பட்டமையும், அச்சிறுபான்மையினரது பண்பாட்டின் ஒரு கூருக அது இருந்தமையுமோயாகும் என்பது க. நா. சு. வின் வாதம்.

இலக்கிய வரலாற்றுக்கு இது ஒன்றும் புதியதன்று. ஆனால் க. நா. சு. இவ்வாறு தெளிவாகக் கூறியிருப்பது அவரைச் சரியாக இனங்காட்டியுள்ளது என்பதை பலர் சுட்டிக் காட்டியிருப்பதாகத் தெரிய வில்லை. (க. நா. சு. வடன் கருத்து மாறுபடும் பெரும் பாலானேர், அவரது பட்டியல்களில் இன்னோர் இடம் பெற வில்லை, இவர் விடுபட்டிருக்கி

ஒர் என்று அடிப்பிடிப்படுகிறார்க
வேயன்றி அத்தகைய பட்டியல்
களை அவர் ஏன் தயாரித்துக்
கொண்டிருக்கிறார் என்பதை
எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. சிறு
பான்மையினரின் சிருஷ்டியே
சிறந்த இலக்கியம் என்னும்
சித்தாந்தத்தின் விளைவாகவே
'சிறந்தோர்' பட்டியல்களை
அவர் தயாரிப்பது தவிர்க்க இய
லாததாகிறது. அதைப்போலவே
சிறுபான்மையினர் பண்பாடு
என்னும் அடிப்படையிலே
'மணிக்கொடி' காலத்திலிருந்து,
ஒன்றன் பின் ஒன்றாகக் க. நா.
ச. வும் அவர் போன்றேரும்
சிறிய சஞ்சிகைகளை 'இலக்கிய'
முயற்சிகளுக்காக நடாத்திப்
பார்த்திருக்கின்றனர். 'மணிக்
கொடி குழு' என்ற அடைமொ
ழிப் பெயர்கூட இத்தகைய சிறு
பான்மையினர் பண்பாட்டின்
எதிரொலியேயாகும். இவை
யாவற்றினதும் உள்ளார்ந்த
தொடர்புகள் கூர்ந்து கவனிக்
கத்தக்கவை.)

நுட்பமான சிருஷ்டத்திறன்
வாய்ந்த எழுத்தாளன் எப்படித்
தனிப்பிறவியாக இருப்பானே.
அவ்வாறே பண்பாட்டைப்
பேணிப் பாதுகாத்துவரும் செம்
மைசான்ற சிறுபான்மையினரும்
சமுதாயத்துடன் ஒன்றுசேர
மாட்டாதவராய் விளங்குவர்
என்பதே மேற்கூறிய இலக்கியக்
கொள்கையின் உட்கிடையாகும்.
அதுமட்டுமல்ல; இச் சிறுபான்
மையினரின் திறமைக்கும் இரச
ளைக்கும் பெரும்பான்மையினரிட
மிருந்து (அறியாமை காரண
மாக!) எதிர்ப்பும் வரும் என்ப
தும் இவ்வாதத்தின் ஓர் அம்ச
மாகும். க. நா. ச. (அதே
கட்டுரையில்) எழுதுகிறார்:

'ஆனால் தூர்ப்பாக்கியம்
என்னவென்றால், ஓரளவுக்கு

எப்போதுமே சிறுபான்மைப்
பண்பாட்டுக்கு எதிர்ப்பு
இருக்கும் - தடையிருக்கும்.
அத்தோடு எதை எந்த
அளவில் கலந்தால் அது
பெரும்பான்மைப் பண்பாட்
தின் தரத்துக்குத் தாழ்ந்து
வரும் எனகிற முயற்சியும்
இருந்து வரும். பெரும்
பான்மைப் பண்பாட்டின்
முயற்சிக்குத்தான் சமுதாய
ரீதியில் வெற்றி கிட்டும்
என்பதில் சந்தேகத்துக்கிட
மில்லை. அதிக படி ஆதரவு
பெரும்பான்மைப் பண்பாட்
நீத் தரத்துக்குத்தான் கிட்டும்..... இதற்கு ஒரு முக
கியமான காரணம் நல்லது,
தரமானது என்று கவி
தையை நேரடியாக அனுப
வித்துப் பார்த்து அறிய
மாட்டாத பாமரத்தனம்
ஒன்று'

சிறுபான்மைப் பண்பாட்டின்
கீர்த்தியைப் பேசத்தொடங்கிய
விமர்சகர், இறுதியில் பெரும்
பான்மையினரது பாமரத்தனத்
தில் வந்து நிற்கிறார். பெரும்
பான்மை காரணமாக 'சமுதாய
ரீதியில்' பாமரத் தனத்துக்கே
வெற்றிகிட்டும் என்றும் நை
யாண்டி செய்கிறார். இது பெரும்
பான்மை அபிப்பிராயத்துக்கு
எதிராக நீச்சலடிக்கும் கொள்
கைத் துணிவு அன்று. மக்கள்
சம்பந்தமான அத்தனையையும்
அலட்சியப் படுத்தும் இலக்கிய
பாசிலப் போக்கின் குரலாகும்.
நாட்டுப் பாடவிலிருந்து, கலை,
கைப்பணி, தொழில்கள் மற்றுக்
'ஆயிரம் பணிகள்' செய்து
மனுக்குலத்தின் பண்பாட்டைப்
பேணி வளர்த்து வந்துள்ள
சாதாரண மக்களைத் துச்சமெ
னக் கருதும் ஜனநாயக விரோ
தப் போக்கின் வெளிப்பாடா
கும்.

க. நா. சு. இதனைத் தனக் கேட்பிய முறையில் தெரியமாற்றும் நேரடியாயும் சொல்லியுள்ளார். ஆனால் வேறு எத்தனையோபேர் இக்கோட்பாட்டையே முடிமறைத்துப் பல்வேறு வகையில் கூறிவருகின்றனர். இவர்கள் எல்லாம் ‘யாமராஞ்சகம்’ என்னும் தொடரைத் தழக்குச் சாதகமான விதத்திலே அடிக்கடி பயன்படுத்திக் கொள்ளவர். அதாவது ‘தரம்’ என்ற சொல்லைவத்துக் கொண்டு இவர்கள் பிறரைப் பயமுறுத்தி விரும்துன்டு. தமக்குப் பிடிக்காதன வற்றைத் தரக்குதைவானவை என்று தன்னிலிடுவது இவர்களுக்குச் சுலபமாகக் கைவந்த வழியாகும்.

நவீன தமிழிலக்கியத்திலே, எத்தனையோ மறைமுகமான வழிகளிலெல்லாம் செயற்பட்டு வருகிறது இச் சிறுபான்மைப் பண்பாட்டுத் தத்துவம், முன் ஒரு கட்டுரையிலே (மல்லிகை ஆகஸ்ட்) டி. கே. சி. க்கும், க. நா. சு. விற்கும் உள்ள முக்கியமான ஒற்றுமைகளைச் சுட்டிக் காட்டியிருந்தேன். இவ்விடத்தில் இன்னுமொன்றைக் கூறுவது பொருத்தமாயிருக்கும். பண்பாட்டிலே சிறுபான்மை, பொரும்பான்மை பேசுகிறவர்கள் அடிக்கடி ஒன்றைச் சொல்லிக்கொண்டிருப்பார்கள்: அதாவது இலக்கியத்தைப் பொறுத்த வரையில் சிறுபான்மையினர் தாம் இலக்கியத்தை இலக்கியமாக நோக்கி வந்திருக்கிறார்கள் என்றும், பெரும்பான்மையினர் ‘இலக்கியமல்லாத பல நோக்குகளிலிருந்தெல்லாம்’ இலக்கியத்தை அனுகூகிறார்கள் என்றும் கூறுவார்கள். ‘விமரிசனக் கலை’ என்ற கட்டுரையிலே க. நா. சு. குறிப்பிட்டிருப்பது இக்கருத்

தைப் பச்சையாகக் காட்டுகிறது. (எனைய நோக்குகளுக்கு) வாழ்க்கையில் இடம் உண்டு; இலக்கியத்தில் இல்லை என்பதுதான் விமரிசகளின் கூற்று - விமரிசனக் கலையின் அடிப்படைத் தத்துவம்’

இவ்வாறு, வாழ்க்கை வேறு இலக்கியம் வேறு என்று எத்தகைய தயக்கமோ ஜயப்பாடோ இன்றிக் கூறும் ‘விமரிசகர்’ க. நா. சு. டி. கே. சி. யைப் பற்றிக் கூறுமிடத்து, ‘அவருடைய பார்வை முழுதும் ‘இலக்கியமானதாக’ இருந்தது என்பதில் யாருக்கும் ஒரு துளியும் சந்தேகம் ஏற்பட நியாயமில்லை. தமிழ்க் கவிதையின்பால் இலக்கிய நோக்கை விமரிசன பூர்வமாகத் திருப்பி விட்டார் டி. கே. சி. என்று சொல்வது அவர்கேவையை மிகைப்படுத்துவது ஆகாது.’

இந்த ‘இலக்கிய நோக்கு. க. நா. சு. வையும் டி. கே. சி, யையும் பினைக்கிறதுமட்டுமென்றி’ இருவரும் சிறுபான்மையினர் பண்பாட்டில் ஆழந்த நம்பிக்கையிடையெர்கள் என்பதையும் நிருபித்துவிடுகிறது. தரமான கவி என்ற தற்சார்பான அளவு கோலைக் கொண்டே டி. கே. சி. சிறந்த (அவரது பரிபாஷையிலே பாவம் நிறைந்த) பழந்தமிழ்ச் செய்யுள்களைப் பொறுக்கியெடுத்துப் பட்டியல் தயாரித்தார்; தரமான எழுத்து என்று கூறிக்கொண்டே க. நா. சு. காலத்துக்குக் காலம், ‘சிறந்த தமிழ் எழுத்தாளர்கள்’ பெயர்களைப் பட்டியலாக்கி வந்துள்ளார். எனினும் தரம் என்பது இருவருக்குமே அகநிலைப்பட்ட அளவு கோலாகவே உள்ளது. தரத்தைக் கைவிடமாட்டோம் என்று க. நா. சு. கூறும்பொழுது தரத்துக்கு அவரே தராசாகவும்

இருப்பது கவனிக்கத்தக்கது;
எனவேதான் தனக்குத்தானே
பலம் தேடிக்கொள்வதுபோல,
பின்வருமாறு கூறுகிறுர்:

'தன் உள்ளத்தில் ஏற்பட்ட வெளிச்சத்தைத் தயவு தாட்சண்யமில்லாமல் எடுத்துப் பிறருக்கு பங்கிட்டுச் சொல்கிற காரியம் டி. கே. சி. யிடமிருந்து வியரிசனக் கலை நுனி இன்று அறிந்துகொள்ள வேண்டிய ஒரு பாடமாகும். இரட்டாவதாகவும் ஒரு பாடம் உண்டு. இலக்கியத்தில்..... உயர்ந்த தரத்திற்குத் தவிர வேறு எதற்கும் இடம் தந்துவிடக் கூடாது. வேறு எதில் வேண்டுமானாலும் சமரஸம் (compromise) பேசலாம்; இலக்கியத்தின் தரத்தில் சமரஸம் பேசி முடிவுக்டக் கூடாது.'

மேலேயுள்ள மேற்கோளில் இறுதி வாக்கியம் குறிப்பாய்க்கவனிக்கவேண்டியது. 'வேறு எதில் வேண்டுமானாலும்' என்று ஆசிரியர் குறிப்பிடுவது வாழ்க்கையின் ஏனைய துறைகளையோ யாகும். அவை யாவற்றிலும் இலக்கியம் மிகு முக்கியமான தும், தனிப்பட்டதுமாகும் என்பது கற்றின் உட்கிடை. முந்திய ஒரு மேற்கோளிலே 'இலக்கியமல்லாத வேறு நோக்குகளுக்கு வாழ்க்கையில் இடமுண்டு; இலக்கியத்தில் இல்லை'. என்று கூறியவிடத்தும் இதே தோரணையிலேயே கூறியிருக்கக் காண்கிறோம். மொத்தத்தில் 'வாழ்வோ சிறிது; வளர்கலையோ பெரிது' என்னும் கோட்பாடே க. நா. ச. வினால் மீண்டும் மீண்டும் அழுத்திக் கூறப்படுவதைக் கவனிக்கலாம். கூர்ந்து கவனித்தால் இது 'கலை கலைக்காகவே'

என்னும் நெந்துபோன குரலேயாகும்.

தனக்கு முற்பட்ட ரசிகரான டி. கே. சி. யிடன் மாத்திரமன்றி தொன்று தொட்டுத் தமிழில் இருந்துவரும் இலக்கண காரருக்கும் க. நா. ச. வகுக்கும் இக் கோட்பாட்டின் அடிப்படையில் ஒற்றுமை ஏற்பட்டுவிடுகிறது என்பதை என்னும்போது சுவையாக இருக்கிறது. இலக்கியத் தரம் நிறைந்த - தெரிந்த சிறுபான்மையினராலேயே பண்பாடு வளர்ந்து வந்துள்ளது என்று க. நா. ச. கூறுவது போலவே, எமது மரபு வழித் தமிழ்நாடு பலரும் தமக்கே உரிய பாண்டியில் 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே' என்ற நியதியைப் பிரமாணமாய்க் கொண்டு வந்திருக்கின்றனர். அது காரணம் பற்றியே உலக வழக்கை கூட இடைக்கால இலக்கண நூலார் ஆராயில்லை. ஆராய வேண்டியதே வை இல்லை என்ற கருத்தும் கொண்டிருந்தனர். அதாவது உலக வழக்கு, பாமர ரஞ்சகமான துளன்றுக்குதினர். அப்படிப் பட்ட சான்றேரே இலக்கணமாபை அறிந்தோர் என்றும் அவரே முதனால் இயற்றும் தகுதி பெற்றேர் என்றும் இவர்கள் வெளிப்படையாகவே கூறினர், இக் கொள்கையின் அடிப்படையிலேயே இலக்கண இலக்கிய மரபு எழுந்தன. க. நா. ச. வின் சிறுபான்மையினர் பண்பாடும், பண்டைய சநாதனிகளின் உயர்ந்தோர் வழக்கும் நெருங்கிய தொடர்புடையன என்பதும் மனங்கொள்தத்தக்கது. ஓரே நாண்யத்தின் இரு பக்கங்கள் இவை.

வெளிப்பார்வைக்கு நவீன இலக்கிய கர்த்தாவாகவும் திற

ஞய்வாளராகவும் காட்சியளிக்கும் க. நா. சு., அடிப்படையில் பழைய மரபுவாதிகளின் இரத்த உறவினரே என்பதை இதற்கு மேலும் வற்புறுத்த வேண்டிய தில்லை. ஒரு சிறு வித்தியாசம்; அது க. நா. சு. வையும் மீறிய வித்தியாசம்; காலம் செய்த வித்தியாசம்; பழங்காலத்தில் உயர்ந்தோர் என்பப்பட்டோர் பெரும்பாலும் பிறப்பால்—ஈடு அமைப்பில் - சிறப்புடையோராய்க் கருதப்பட்டனர், க. நா. சு. விவரிக்கும் சிறுபான்மையினரோ வர்க்கத்தால் — ஆங்கி லக் கல்வி, சமூக அந்தஸ்து முதலிய வாய்ப்புக்களால் - மதிப்புக் குரியவராய்க் கருதப்படுவார்கள். (க. நா. சு. வைப் பொறுத்தமட்டில் சாதியாபிமானமும் அவசர கணிப்புக்களைக் கணிசமான அளவு பாதிப்பதுண்டு) சமூகவியல் அடிப்படையிலே தெளிவாகக் கூறுவதானால், முந்திய கோட்பாடு, அதாவது 'உலகம் என்பது உயர்ந்தோர்மாட்டே' எனும் கொள்கை, நிலமானிய அமைப்பிலே தோன்றி வளர்ந்த பிரபுத்துவக்கண்ணேட்டத்தின் வடிவமாகும். சிறுபான்மையினர் பன்பாடு என்பது ழர்ஷதவாச் சமுதாயத்திலே உருமாற்றம் பெற்ற அதே கோட்பாடு ஆகும்.

இரண்டுமே வெகு ஜனவிரோதமானவை. மக்களை மாக்களாகக் கருதும் கோட்பாடுகள். இதில் விசித்திரம் என்னவென்றால் க. நா. சு. வும் (அவருக்கு முற்பட) டி. கே. சி. யும் தமிழப் பண்டிதர்களை வண்மையாகவும் வாய்க்கு வந்தபடியும் குறைகூறித் தீர்த்திருக்கிறார்கள். க. நா. சு. எழுதினார்:

'வளரும் இலக்கியத்துக்கு எதிரிகள் என்று இரண்டு ரகத்தினரைச் சிறப்பாகச் சொல்ல வேண்டும்: (ஒன்று) பண்டிதர்கள், (இரண்டு) பத்திரிகைக்காரர்கள்..... இலக்கியம் பிறரை எட்டிவிடக் கூடாது: தங்களுடைய ஏகபோகமான சொத்தாக இருக்கவேண்டும் என்று பண்டிதர்களுமாத்தினர் பாடு படுவது புரிகிறது. வளரும் இலக்கியத்தை வளரவிடாமல், அன்றைய இலக்கியம் இன்றைய இலக்கியத்துக்கு வழி காட்டாமல் இருக்கவேண்டும் என்று அரும்பாடு படுகிறார்கள்..... பழசை இப்படித்தான் படிக்க வேண்டும். இதுதான் இலக்கியம், மற்றதையெல்லாம் கண்திறந்து பார்க்க மாட்டோம் என்கிற அறிவிலிகளை அறிஞர்கள் என்று பாராட்டுகிறோம்.....' (வளரும் தமில், சரஸ்வதி, ஐங்வரி 1960)

ஏறத்தாழ இதனையே க. நா. சு. மீது திருப்பினிட்டால் அற்புதமாகப் பொருந்தும் பழசை, மரபு என்பவற்றின் பெயரால் பண்டிதர்கள் வழி மறியப்புக்களும் வளரும் தமிழின் வேகத்தால் தூக்கியெறியப்பட்டிருப்பதை நமது அன்மைக்கால வரலாறு ஐயத்துக்கிடமின்றி நிருபித்துள்ளது. பண்டிதர் ஓர்எழுத்தாளரை நோக்கி, 'இவர்மொழிநடை கொச்சை' என்பதற்கும், க. நா. சு. 'இவர்

எழுத்தில் பிரசார வாடை வீச கிறது' என்பதற்கும் அடிப்படையில் வேறுபாடில்லை என்னும் உண்மையை நாம் தெளிந்து கொள்ளுதல் நன்று. இரண்டுமே மேலிருந்து கீழே படைப்பாளியை நோக்கி, மட்டம் தட்டும் முயற்சிகளோயாகும்'

மணிக்கொடிக் குழுவினருள் அரசியலில் நேரடியான அக்கறை கொண்டிருந்த வ. ரா., சங்கு சுப்ரமண்யன் போன்றோரைத் தவிர) 'இலக்கிய நோக்கு' என்று உரத்துக் கூவிவந்தோர் அணைவரும் சிறுபான்மையினர் பண்பாட்டில் தீவிரமான பற்று டையோரோயாவர். இவர்களுக்குள் (யார் அதிகம் படித்தவர், யார் யாரை த் தழுவியவர் முதலிய சில்லறை விழயங்களிலே) அவ்வப்போது குடும்பச் சண்டைகளும் கூக்குரல்களும் எழுந்தபோதும், தூய 'இலக்கிய நோக்கு' பற்றி அபிப்பிராய பேதம் இருப்பதாகக் கூறுவதற்கில்லை. க. நா. சு. வின் சமகாலத்தவரான சி. சு. செல்லப்பா, ந. சிதம்பரசுப்பிரமணியன் ஆகியோரும் சரி, பின் வந்த தவசிப் பிள்ளைகளான தரும சிவராமு, வெ. சாமிநாதன் தன் முதலியோரும் சரி, தமக்குள்ளே என்னதான் வேற்றுமைகள் இருப்பினும், இலக்கியத்தரம், கலைத்துவம் முதலிய அஸ்திரங்களைப் பிரயோகித்து மக்கள் இயக்கங்களையும் மார்க்கிளத்தையும் தாக்கி வந்துள்ளனர் என்பது தற்செயல் நிகழ்வன்று. அதாவது இவர்கள் அரசியலை கருத்தொற்றுமை உடையவர்கள். பிற்கோரிடத் திலே நான் கூறியிருப்பதை இவ்விடத்திற் பொருத்தம் கருதி எடுத்தாள் விரும்புகிறேன்:

'க. நா. சு. போன்றேர், 'இலக்கியத்திற் செம்மையும் தரமுமே முக்கிய இலட்சியங்கள்' என்று அடித்துக் கூறுவதே ஒரு வகையான அரசியல்தான். மாறுஞ் சமுதாயத்தில் வேகமாகப் பலம் பெற்று வரும் முற்போக்குச் சக்தி களை எதிர்ப்பதற்கும் கீழே அடக்கி அமுக்கி வைத்தி ருப்பதற்கும் 'இலக்கியத்தரம்' 'இலக்கிய நோக்கு' என்ற கண்ணீர்ப்புவகையும் குண்டாந்தடியும் பிரயோகிக்கப் படுகின்றன. எமது சமுதாயத்திலே வர்க்க முரண்பாடு கூர்மையடைவதை கேட்டு இது நிறுபிக்கின்றது.'

(வளரும்)

ஆட்டம்

உணர்வு நிறைந்து
யாவும் பொழிவது
பரதம்!
தட்டல்கள் இனைந்து
இடைகள் அசைவது
மேலை நடனம்!
வெறியுட்டுவது
காபரே!
இசையின் அணைப்பில்
இளமைச் சுகத்தின்
இனிய விருந்தாம்
அவை! - ஆனால்
முற்சந்திரவண்டபோர்டில்
மியூசிக்கின்றி
முன்னுக்குப் பின் கைகாட்டி
ஆடும் ஆட்டம் என்ன ஆட்டம்?
மு. உஷா

தமிழாக்கம்:

ர. ஜே. கணகரெட்டு

மார்க்சியமும் இலக்கியமும்

ராஸ்ப் வொக்ஸ்

மார்க்சியம் பொருள்முதல் வாதத் தத்துவமாகும். சடத்தின் முதன்மையையும் உலகு எமக்கு அப்பாலே உள்ளது என்பதையும் அது வலியுறுத்துகின்றது. அதே சமயம் சடம் மாறிக்கொண்டேயிருக்கின்றது. அதற்கு வரலாறு உண்டு, ஒன்றுமே மாற்றமடையாது நிலைபேருக் கிருப்பதில்லை என்பதை யும் மார்க்சியம் வலியுறுத்துகின்றது. பதினேழாம் நூற்றுண்டிலே பெரும்பாலான ஆங்கிலேய எழுத்தாளர்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றிய பொருள்முதல்வாத நோக்கிற்கு உடன்பாடாக இருந்தனர். ஆனாலும் அவர்களுடைய பொருள்முதல்வாத நோக்கு மார்க்கள், எங்கல்லும் ஆகியோருடைய பொருள்முதல்வாத நோக்கினை ஒத்ததல்ல. ரபலேயினதும், மொன்டேனினதும் தத்துவ நோக்கைத் தமுவிய ஷேக்ஸ்பியருக்கு மார்க்சிய வாழ்க்கை நோக்கு அருவருப்பானதாகத் தோன்றி யிருக்காது. பதினெட்டாம் நூற்றுண்டின் பெரும்பகுதியில், மிக உன்னத பிரிட்டிஷ் எழுத்தாளர்களில் பெரும்பாலோர் வாழ்க்கை பற்றிய பொருள்

முதல்வாத நோக்கைக் கேட்டுக் கேள்வியின்றி ஒப்புக் கொண்டிருப்பர்.

ஆனால், இன்றே நிலைமை வேறு ஒரு நூற்றுண்டிற்கு மேல் நிலைமை இவ்வாரைகத்தான் மாறியிருக்கின்றது. பொருள்முதல்வாதமும் கற்பனையும் புனர் முடியாதென இலக்கியசஞ்சிகைகள் ஆட்சேபனை தெரி விக்கின்றன. இவ்வாறு புனர் வதன் விளைவு படைப்பல்ல, வெறும் கலகமே என அவர்கள் கூறுகின்றனர். ஆனால் உண்மையில் இக்கருத்து கோணலானது. கற்பனை வளம் வாய்ந்த எழுத்தாளர், குறிப்பாக நாவலாசிரியர் வாழ்க்கையை பொருள்முதல்வாத கண்கொண்டு நோக்குவது மிக இயல்பானதாகவே தோன்றுகின்றது.

அறிவுணரவு சமூகவாழ்வே நிர்ணயிக்கின்றது என்பதே சடப்பொருள்க்கும், ஆன்மீகத்திற்கும் இடையேயுள்ள இறுதியான தொடர்பு. இதுவே மார்க்சிய வரையறை. இது கலைஞரின் உண்மையான கருத்தாக இல்லாவிட்டினும் இதுவே

உன்மையில் அவன்து படைப்பின் அடித்தளமாகும். ஏனெனில், புனைவாக்கங்கள் யாவும் அவற்றைப் படைத்தவன் வாழும் நிஜ உலகின் பிரதிபிம்பங்களே. அவ்வுலகோடு அவன் கொண்டிருக்கும் தொடர்பு அவ்வுலகில் காணப்படுபவை மீது அவன் கொண்டிருக்கும் விருப்பு வெறுப்பு ஆகியவற்றின் விளைவதான் அவன்து படைப்பு.

ஓளி, நிறங்கள், வடிவங்கள், காற்றலைகள், வாழ்வின் நறுமனங்கள், விலங்குகளினதும் மனிதர்களினதும் வாழ்விலே காணப்படும் அழகு அல்லது அழகின்மை, நிஜ ஆண்களினதும் பெண்களினதும் (படைப்பாளி உட்பட) செயல்கள், சிந்தனைகள், கனவுகள் ஆகியவைகள் கலையின் மூலப் பொருள்கள்.

கவினதை எவிமையானதாக வும் புலனுணர்வின்பாற பட்டதாகவும், உணர்ச்சி ததுப்பியதாகவும் இருத்தல் வேண்டுமென மில்டன் விதித்தார். புலனுணர்வை அடிப்படையாகக் கொள்ளாத கலை, புலன்களுக்குத் தென்படும் நிஜ உலகத் தழுவாத கலை கலையுமல்ல, கலையின் நிழலுமல்ல. படைப்பாளிக்கும், புறமெய்மைக்குமிடையே நடைபெறும் போராட்டமே, அம்மெய்மையை தன்வயப்படுத்தி அதை மீண்டும் படைக்க தீவிரமாக ஈடுபடுத்தலே படைப்பின் சாரம் எனலாம். ‘பொருளாதாரத் தேவைகளினதும் பொருளாதார முயற்சிகளினதும் வெறும் பிரதிபிம்பங்கள்தான் கலைப் படைப்புக்கள் என்றல்லவா மார்க்கியம் கூறுகின்றது’ எனக் கிலர் ஆட்சேபிக்கலாம்.

இது மார்க்கியக் கருத்தல்ல. இக்கருத்து 19-ம் நூற்றுண்டில் வாழ்ந்த பொருள்முதல்வார்திகளின் கருத்தேயன்றி மார்க்கிய இயக்கலியல் பொருள்முதல் வாதத்தின் கருத்தல்ல. வாழ்வின் பொருளாதார அடித்தளத்திற்கும், ஆன்மீகத்திற்கும் (கலைப்படைப்பு உட்பட) இடையேயுள்ள தொடர்பை மார்க்கியக் கிகத் தெளிவாக வரையறுத்துள்ளார். அவர் கூறியது இதோ:

‘சமூக, அரசியல், அறிவு சார்ந்த வாழ்வு முழுவதையும் வரையறுப்பது வாழ்க்கைக்கு வேண்டிய பொருள்சார்ந்த வழி வகைகளின் உற்பத்திமுறையே. மக்களின் வாழ்வை அவர்களது அறிவுணர்வு அல்ல நிர்ணயிப்பது. மாருக அவர்களது சமூக வாழ்வே அவர்களது அறிவுணர்வை வரையறுக்கின்றது. ஒரு குறிப்பிட்ட வளர்ச்சி கட்டத்தில் சமூகத்திலுள்ள உற்பத்தி சக்தி களுக்கும் அப்பொழுது நிலவும் உற்பத்தி உறவுகளுக்கும் — அல்லது சட்டக்கூற்றுப்படி, இச்சக்திகள் இயங்கும் பின்னணியான உடைமை உறவுகளுக்கும் — இடையே முரண் தோன்றும். இவ்வற்பத்திச் சக்திகளின் வளர்ச்சிக்கு ஏதுவாக இருப்பதற்குப் பதில் இவ்வறவுகள் அவற்றின் கைவிலங்குகளாக மாறுகின்றன. அப்பொழுது சமூகப் புரட்சி ஊழிதொடங்குகின்றது. பொருளாதார அடித்தளத்தின் மாற்றத்துடன் பிரம்மாண்டமான முழு மேற் கட்டுமானமும் வேகமாக மாறுதலைடைகின்றது. இத்தகைய புரட்சிகளை ஆராயும் பொழுது பொருளாதார நிலைமையில் ஏற்படும் புரட்சிக்கும் — இதனை விஞ்ஞான ரீதியாக

திட்பநுட்பமாய் வரையறுக்கலாம்-சட்டம், அரசியல், சமய, கலை, தத்துவ, சுருங்கக்கூறின், கருத்துத் துறைகளில் — இத் துறைகளில்தான் மனிதர் இப்பூரண்பாட்டை உணர்ந்து போராடுகின்றனர் - ஏற்படும் புரட்சிக்கும் உள்ள வேறு பாட்டை எப்பொழுதும் மனதிற் கொள்ள வேண்டும்.

இறுதியிலே பொருளாதாரத்துறையே அறிவுத்துறையை நிர்ணயிக்கின்றது என மார்க்ஸ் நம்பியது உண்மையே. ஆயினும் இரு துறைகளுக்குமிடையே உள்ள தொடர்பு சேரடியான தென்றே, எனிதல் அவதானிக்கத்தக்கதென்றே, இயந்திரப் பாங்காக வளர்கின்றதென்றே கணப்பொழுதேனும் அவர் கருதியதே கிடையாது. நிலமானிய முறை அமைப்பின் இடத்தில் முதலாளித்துவம் அமர்ந்து கொண்டவுடன் நில மானிய முறை கலைக்குப் பதிலாக முதலாளித்துவக் கலை உடனடியாகத் தோன்றும் அதன் விளைவாக புதிய முதலாளித்துவ வர்க்கத்தின் தேவைகளை எல்லாப் பெருங் கலைஞர்களும் நேரடியாகப் பிரதிபலி க்க வேண்டுமென்ற கருத்தை அவர்கள் விரி நகையாடியிருப்பார். நிலமானிய முறை அமைப்பை விட முதலாளித்துவ உற்பத்தி முறை முற்போக்கானபடியால் நிலமானியக் கலையைவிட முதலாளித்துவக் கலை எப்பொழுதும் உயர்வானதென்றே அதே போன்று நிலமானியக்கலை அடிமை முறையைக் கொண்டிருந்த கிரேக்க நாடு, கிரேக்கபுரி அல்லது பண்டை கிழைத்தேசமுடியாட்சி நாடுகளின் கலையை விட உயர்வானதென்றே அவர்கருதவேயில்லை. இத்தகைய பட்டை திட்பப்படாத கொச்

சையான கருத்துக்கள் மார்க்சிய மனப்பானமைக்கு முற்றிலும் அன்னியமானவை.

மார்க்ஸ் சரியாக வற்புறுத்தியது போன்று சமுதாயத்தின் பொருளாதார அடித்தளத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களை பொருளாதார வரலாற்று ஆசிரியன் விஞ்ஞான ரீதியாக திட்ப நுட்பமாக வரையறுக்கலாம் (எனிலும் இம்மாற்றங்கள் விஞ்ஞான ரீதியாக நிர்ணயிக்கப் படுகின்றன என்பதல்ல இதன்பொருள்) ஆனாலும் இம்மாற்றங்களின் விளைவாக சமூக, ஆன்மீக மேற்கட்டுமானத்தில் ஏற்படும் மாற்றங்களை இவ்வாறு விஞ்ஞான ரீதியாக அளவிடுவது சாத்தியமில்லை. மாற்றங்கள் ஏற்படுகின்றன. இவற்றை மனிதர் அறிவுபூர்வமாக உணர்கின்றனர். புதியதற்கும் பழையதற்கும் இடையிலேயுள்ள போராட்டத்தை அவர்கள் தமது மனதிலே நடாத்துகின்றனர். ஆனால் பழையவற்றின் சமையினால் இப்போராட்டம் சமமாகவோ தெளிவாகவோ நடைபெறுவதில்லை. மேலும், இம்முரண்பாடுகளினால் ஏற்படும் போராட்டம் நடைபெறும் விதத்தினால் மக்கள் மனதிலே ஏற்படும் மாற்றங்களின் தடங்களை உணர்தல் எளிதன்று.

எடுத்துக்கட்டாக நெப்போலியனின் சட்டத் தொகுப்பு பிரெஞ்சுப் புரட்சி ஏற்படுத்திய சமூகப் பொருளாதார மாற்றங்களின் சட்ட வெளிப்பாடு என்பது உண்மையே. ஆயினும், இதைத் தெரிந்திருந்தால் மட்டும் நெப்போலியனின் சட்டத் தொகுதியை விளக்கமுடியாது. பிரான்சின் பழைய வரலாற்றினையும், புரட்சிக்கு முன்பு வர்க்கங்களுக்கிடையேயுள்ள உறவுகளையும், புரட்சியின்

போக்கையும் புரட்சியின் விளைவாக வர்க்க உறவுகளிலே ஏற்பட்ட மாற்றங்களையும் நெப்போலியனின் இராணுவ சர்வாதிகாரத்தையும் புரிந்தால் தான் நெப்போலியனின் காலத்திலே உருவாகிய புதிய நடுத்தர வகுப்புச் சமுதாயத்தின் துமிபிரான்சுக் கைத்தொழில் புரட்சியின்தும் சட்ட வெளிப்பாடே நெப்போலியன் வகுத்த சட்டத்தொகுதி என்பது விளங்கும். உற்பத்தி முறைகளில் நிகழும் மாற்றங்களுக்கேற்ப சட்டமிக எளிதாக வலைந்துகொடுக்கக் கூடிய மேற்கட்டுமானப்பகுதி. ஆனால் கலையோ அடித்தளத்திலிருந்து அதிக தொலைவிலுள்ளது. அடித்தளத்தில் நிகழும் மாற்றங்களுக்கேற்ப அத்துணை எளிதாக அது வலைந்துகொடுப்பதில்லை.

1890-இல் புளொக் என்பவருக்கு எங்கல்ஸ் எழுதிய கடிதத்தில் இதனை வற்புறுத்துகின்றார். அவர் எழுதியதாவது: ‘வரலாறு பற்றிய இயக்கவியல், பொருள்முதல்வாத நோக்கின் படி உற்பத்தி முறையே இறுதியில் விலை நிர்ணயிக்கும் கூறு. இதற்கு மேலாக மார்க்ஸ்சோநானும் ஒன்றும் கூறவில்லை. இதனைத் திரித்துக் கூறி பொருளாதாரக் கூறே நீர்ணயம் செய்யும் ஒரே யொரு கூறு என யாராவது கூற முனைந்தால் அது அர்த்தமற்றது; முட்டாள்தனமானது. பொருளாதார நிலைமையே அடித்தளம். ஆனால் மேற்கட்டுமானத்தின் பல்வேறு கூறுகளும்- வர்க்கப் போராட்டத்தின் அரசியல் வடிவங்களும், வெற்றியீட்டிய வர்க்கம் உருவாக்கும் அரசு மைப்புகள், சட்ட வடிவங்கள்;

நிஜப் போராட்டங்கள் போராடுபவர்களின் மனதிலே எழுப்பும் எதிரொலிகள்: அரசியல், சட்டத்துவக்கோட்பாடுகள், சமயக் கருத்துக்களும் அவைகோட்பாடுகளாகப் பின்பு இறுகுவதும்- வரலாற்றுப் போராட்டங்களின் போக்கைப் பாதிக்கின்றன. பல சமயங்களிலே இப்போராட்டங்கள் எடுக்கும் வடிவத்தினை நிர்ணயிப்பதில் அவை முதன்மை பெறுகின்றன. இக்கருகள் யாவும் ஒன்றை ஒன்று பாதிக்கின்றன. இறுதியிலே பொருளாதார இயக்கமே தவிர்க்க முடியாதவாறு தனது பிடியை வலியுறுத்துகின்றது. இவ்வாறு இல்லாவிடின், மார்க்சியக் கோட்பாட்டினைதேனும் வரலாற்றுக் காலத்திற்குப் பொருத்திப் பார்ப்பது இலகுவான சமன்பாட்டினை விடுவிப்பதிலும் பார்க்க எளிதாக இருக்கும்.

மாற்றத்திற்கு இறுதியான முடிவான காரணி பொருளாதாரக் காரணியே என மார்க்சியம் கூறிய போதிலும் வரலாற்றுப் போக்கை ‘இலட்சிய’ காரணிகளும் பாதிக்கலாம் என்பதையோ மாற்றங்கள் எடுக்கும் வடிவத்தை (ஆனால் வடிவத்தினை மட்டுமே) நிர்ணயிப்பதில் அவை முதன்மை பெறக்கூடும் என்பதையோ அது மறுப்பதில்லை. மனித அறி வணர்விலே கலைப்படைப்புத் திறம் போன்ற ஓர் ஆண்மீகக் காரணியின் முக்கியத்துவத்தை மார்க்சியம் குறைத்து மதிப்பிடுகின்றது, கலைப்படைப்புகள், பொருளாதார காரணிகளின் நேரடிப் பிரதிபிழப்பம் என மார்க்ஸ் கருதினார் எனக் கூறுவது கேள்கூத்தாகும். அவர்

அவ்வாறு கருதியதேயில்லை. சமயம், தத்துவம், மரபு போன் றவை ஒரு கலைப்படைப்பை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்கை வகிக்கலாம் என்பதையும், இத் தகைய ‘இலட்சிய’ க் காரணி களில் ஏதேனும் ஒன்று கலைப் படைப்பின் உருவத்தினை வரை யறுப்பதில் முதன்மை பெறக் கூடும் என்பதையும் அவர் நன்கு உணர்ந்திருந்தார். ஆனாலும், கலைப்படைப்பை உருவாக்கும் எல்லாக் கூறுகளிலும் பொருளாதாரக் கூறே இறுதியாக கி இன்றியமையாததென மார்க்கம், எங்கல்சம் கருதி னர். வரலாற்று மாற்றத்திற்குப் பொருந்தும் இக்கொள்கை கலைப்படைப்பிற்கும் பொருந்து மென் அவர்கள் எண்ணினர்.

மார்க்கியம் தனிமனிதனை மறுக்கின்றது என் அடிக்கடி ஆட்சேபனை கிளப்பப்படுகின்றது. கிரேக்க நாடகங்களில் விதி தலைவனை அழிவிற்கு இட்டுச் செல்வது போன்று, மார்க்கியம் தனிமனிதனை அருவமான பொருளாதாரக் காத்திகளுக்கு இரையாக்குகின்றது எனச் சிலர் குற்றஞ் சாட்டுகின்றனர். மனிதனுக்கு அப்பாலுள்ள விதி அவனை தவிர்க்க இயலாத முடிவிற்கு இட்டுச் செல்கின்றது என்ற கோட்பாடு கலைப்படைப்பாக்கத்தை சாத்தியமற்றதாக ஆக்கிவிடுமா இல்லையா என்பதை இங்கு ஆராயவேண்டிய தில்லை. கல்வினிசம் உன்னத கலைப்படைப்புகளை உருவாக்காதிருந்திருக்கலாம். ஆனால் விதி, அழிவு என்ற எண்ணங்கள் உன்னத படைப்புகளை உருவாக்கியிருக்கின்றன - எடுத்துக் காட்டாக கிரேக்க துண்பியல் நாடகங்களையும் தோமஸ் ஹாடியின் நூல்களையும் குறிப்பிடலாம்,

எனினும் இது மார்க்கிய கருத்தாக உண்மையாக இருப்பின், ஆட்சேபனை ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதே பாரதாரமான தப்பெண்ணத்தின் அடித்தளத்தில் குறந்து இவ்வாட்சேபனை எழுந்தபோதிலும் அது மதிக்கத்தக்கது. ஏனெனில் மேற்கத்திய உண்ணத் தலைப் படைப்பின் மனிதக்குது மரபே இவ்வாட்சேபனைக்கு தூண்டுகோலாயிருக்கின்றது.

(ஆதாரம்-‘நாவலும் மக்களும்’)

(வளரும்)

கலை.....

வர்ணம் தீட்டிய
வரைந்த
பிச்சைக்காரனின்
அழகான ஓவியம்
கடைக்குள் நுழைந்து
அதிக விலையில்
அதனை வாங்கி
விரைந்து நான்
வெளியே வருகையில்
வாசவிலே.....
இரு பிச்சைக்காரன்
கையை நீட்டுகிறேன்.

முதூர் முகைதீன்

சமத்துவம்

சாதி யிரண்டொழிய
வேறில்லை யென்று
மேடைகள் தோறும்
சமத்துவம் பேசிய
உயர்ந்த மனிதர்
தமது மகனுக்கு
கலியானம்
பேசி வரும்
தரகரிடம்
கேட்ட ஒரே கேள்வி
'பெண் எந்தச் சாதி?'

‘ஐமாலி

சி
றி
ய

பயணங்கள்

சாந்தன்

கிழவர், ஒரு சாயலில் பாட்டாவைப் போலவே இருந்தார். உருவத்தைக் கொண்டு எந்த இனமாயிருக்கும் என்று தீர்மானிக்க முடியவில்லை. ரயிலின் ஆட்டத்திற்கேற்ப தலை ஆடிக் கொண்டிருந்தது. ஜன்னலுக்கு வெளியே வெறித்த பார்வை. பற்களில்லாத பொந்து போன்ற வாய்.

விஜி, உப்புமாவைப் பிடியாகப் பிடித்து நீட்டினான். கிழவரைப் பார்த்த விழிகளைத் திருப்பி விஜியைப் பார்த்தவன் தலையை ஆட்டினன். பெரிய கூ.ச்சமாக இருந்தது. ‘என்?’ காதருகில் சாய்ந்து, விஜி மெல்லக் கேட்டாள். உண்மையைச் சொல்ல முடியவில்லை. சொல்வதற்கேற்ற சொன்னாலும் மற்றவர்களுக்குத் தன் கனதியை விளக்கக் கூடிய - காரணமாகப் படவில்லை. எனவே, ‘எனக்கிப்ப வேண்டாம்..... நீர் சாப்பிடும்’ என்றுன்.

விஜிக்கும், ஒரு சிறு ‘இதா’ கப் போய்விட்டிருக்க வேண்டும்.

‘அப்ப, நானும் பிறகு சாப்பி டுறன்.....’ என்று சரையை மூட ஆயத்தமானான்.

விஜி, பாவம்’ அவனுக்குப் பாவமாக இருந்தது. ஜந்து நாற்பததைந்துக்கு ரயிலைப் பிடிக்கவென்று ஓடிய ஓட்டத்தில், அவள் சாப்பிடக்கூட இல்லை. அந்த நேரத்தில் சாப்பிடவும் முடியாது.

‘சரி; தாரும்.....’ சவிப் பைச் சாட்டிட்டுக் கேட்டான்.

பிடிப்பிடியாக உருட்டிக் கையில் வைத்தபடி விஜி இருந்தாள். மாறி மாறி, ஒரு பிடி அவனுக்கு; ஒரு பிடி தனக்கு. கூ.ச்சந்தான் வியாபித்து நின்றது. அந்தப் பெட்டியிலேயே இவர்கள்தான் கடைசி. பொல் காவலைக்கும் குருநாகலைக்கும் இடையிலேயே முக்கால்வாசிப் பேர் முடித்து விட்டார்கள். கிழவர் மட்டும், கோட்டையில் ஏறியபடியே உட்கார்ந்திருந்தார் - ஜன்னஸ்பக்கந் திரும்பி, வெளியே ஒடவிட்ட பார்வை யுடன்.

மூலையிலிருந்தவாறு முதலில் தன் சரையை அவிழ்த்ததும், மற்றவர்களும் தர்ம சங்கடங்களைத் தவிர்ப்பதற்கென்றே தொடங்கியிருக்க வேண்டும். இப்படியான இடங்களில், எல்லோரும் ஒருமித்துத் தொடங்குவது வசதியானது; எல்லோரதும் - ஒவ்வொருவரதும் - தர்ம சங்கடங்களைத் தீர்ப்பது, என உணர்ந்திருந்தாலும், கிழவருக்காக அவன் தாமதிக்க என்னி, ‘கொஞ்சம் பொறுத்து எடுப்பம்’ என்று விஜியிடம் சொல்லியிருந்தான்.

மாகோ வரைக்கும் கிழவர் அப்படியேதானிருந்தார். ‘தாங்கள் கொண்டுவந்ததில் சிறிது கொடுத்துப் பார்க்கலாமா’ என்கிற எண்ணம் தலைநிட்டிற்று; ஏழையாகத் தெரிந்தாலும், கிழவரில் தெரிந்த கம்பீரம் அவளைத் தடுத்தது. பிழையாக என்னிச் சண்டைக்கு வந்தாலும் பாதகமில்லை. ‘அவர் மனதைக் கூசப்பண்ணிலிடக் கூடாதே’ என்பதில் அவனுக்கு மிகுந்த அக்கறை அதனால் கேட்கவில்லை.

கல்கமுவவை நெருங்குகிற தருணத்தில், விஜி சுருட்டித் தந்த வெறுங்கடதாசியை வெளியே ஏறிய எழுந்தபோது, கிழவர் தன் காக்கிப் பைக்குள் கையைவிட்டு ஒரு சிறிய பொட்டலத்தை எடுப்பதைக் கண்டான்.

இனங் தெரியாத ஒரு திருப்பி முகிழ்ந்தது.

நேரே பார்ப்பது அநாகரீகம். பழையபடி தன்னிடத்தில் உட்கார்ந்து, புறப்பார்வைக்குள் கிழவரைக் கொண்டுவந்தான்.

வெற்றிலை போடுவதையே கிழவர் ஒரு கலையாகப் பயின்றி ருந்தார் போலும் — விரல் நுனியில் சுண்ணாம்பை எடுத்து, காம்பை வார்ந்த வெற்றிலையில் அதைத் தடவி, சுருட்டி, சீவலையும் புகையிலையையும்.....

எமாற்றமும், இன்னும் ‘எது’ வுமோ கௌவியது.

அநுராதபுரத்தில் இவன் எதிர்பாராத விதமாக கிழவர் இறங்கியபோது நிம்மதியடைந்தான். ★

எதற்காக?

ஆனங்க பவான் ஓட்டலுக்கு
அன்பர்கள் இருவார் வந்தனர்.- இருவரும்
அரசகரும் ஊழியர் கள்.
ஓட்டலில் ஓரளவு சன்னெரிசல்தான் என்றாலும்,
வந்த இருவரும் வரிசையில் நிற்கவில்லை.
இடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு சென்ற
இடம் பிடித்துக் கொண்டனர்.
அவர்களில் ஒருவர் தமிழர்.
மற்றவரும் தமிழர்தான்.
அவர்கள் ஆங்கிலத்தில் பேசி
அளவளாவிக் கொண்டனர்.
முன்னவருக்கு தமிழ் அவர்தம் தாய்மொழி,
சிங்களத்தையும் அவர் தெளிவாகப் பேசவார்,
ஆங்கிலம் அவருக்கு சுமார்.
பின்னவருக்கும் தமிழ்தான் தாய்மொழி.
சிங்களமும் அவருக்கு வரும்.
ஆனால், ஆங்கிலம் அவருக்கு சுமாரும் அல்ல.
என்றாலும், இருவரும் ஆங்கிலத்திலே பேசினர்.
அங்குள்ளவர்கள் மதிப்பதற்காகவா?
அன்றி, நகைப்பதற்காகவா?

க. மெய்யழகன்

உலகின் நிழல்

அகிலமோ மிகவும் பெரியது.
மனிதனே மிகவும் சிறியவன்.

பெரிய அகிலத்தைச் சிறிய
மனி தன் அறிந்து கொள்ள
ஆசைப்படுகிறோன். விளங்கிக்
கொள்ள விரும்புகிறோன்.

இந்த விருப்பம் இயற்கை
யானது; பிறப்பு வாசியாக
அமைந்தது. புறத்தேயிருந்து
பிறதொருவர் மூட்டிவிட்ட
தன்று, இந்த விருப்பம். அய
லவர் பிறரின் ஏவலால் ஏற்பட
ததன்று. இந்த ஆசை - அகில
த்தை அறிய(வேண்டும் என்ற)
ஆசை!

மனி தன் சுற்றுமுற்றும்
பார்க்கிறோன்.

வயல்வெளி நடுவிலே தனி
மையில் பார்க்கிறோன். அவனைச்
குழ எழுந்து வீசும் காற்றிலே,
நெல் மணம் கம்பிந்து கொண்டிருக்கிறது.
நாலு திசைகளிலும்
பார்வையை ஓட்டுகிறோன். எட்டுத்
திசைகளும் அவனுடைய
கண்களின் வழியாக அவனுள்ளே
புகுந்து கொள்ளுகின்றன. நிலத்
தி ஜீப் பார்க்கின்றன; நீல
வானத்தையும் அவனது கண்க

ளின் கூர்மை அனுகி ஊடுருவ
முயல்கிறது. அடிவானம் அவ
னுடைய பார்வையில் விழுகிறது.

மண்டலமிட்டு வரை ந் த
அடிவானக் கோட்டிலே, அடுத்த
சிற்றாரின் பனைகள் தெரிகின்றன.
கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்
வரைக்கும் 'ஓவென்று' விரிந்து
பரந்த பெருவெளி. வடக்கிலே
இரண்டொரு மருதங்கள்றுகள்
தனித்து நின்றபடி தலையசைத்து
ஏங்குகின்றன. பின் ஜீயார்
கோயிலின் கண்டாமணிக் கோபு
ரம் ஒங்கி உயர்ந்து ஒன்றியாக
நின்றுகொண்டிருக்கிறது.

மேற்கிலே சூரியன் விழுந்து
கொண்டிருக்கிறோன். அடிவானமோ மண்டலமிட்டு மனித
ஜீஸ் சுற்றி வளையம்போடுகிறது.
இருள் மெதுவாக இறங்குகிறது.
வெள்ளிகள் கண்களை விழிக்கத்
தொடங்குகின்றன. நட்சத்திரங்கள்
நகைக்கூட்டம் செய்ய ஆரம்பிக்கின்றன.

அன்னைந்து பார்க்கிறோன்,
மனிதன் - ஒரு கரிய பிரமாண்டமான
பெரிய கிண்ணி போலத்
தோன்றுகிறது ஆகாயம். வெள்

விக்ளோ கணகளை விழித்துச் சிமிட்டிக்கொண்டிருக்கின்றன.

மனிதன் சிந்தனை பலவாறு விரிசிற்று.

- வானம் என்பது தான் என்ன? அதன் மருமங்கள் எப்படிப்பட்டவை?

- ஒரு கோதான் சோளத் தின் பாதியைக் கவிழ்த்து வைத்தது போல் அல்லவோ இருக்கிறது? நான் அந்தக் கவிழ்ப்பின் நடுவிலே இருக்கிறேன். தரை ஒரு வட்டத் தட்டம்; அந்தத் தட்டத்தின் மையம் என் கால் களில் வந்து விழுகிறது. அடிவான வட்டத்தின் மையம்கூட என் காலடியிலேதான் கிடக்கிறது. எனக்குப் புலப்படும் உலகம் முழுவதும், தான் அறிந்த அகிலம் அனைத்தும் என்னைத் தான் மையமாகக் கொண்டு கிடம்கிறது.

- நானே மன்னன்!
- நானே முதல்வன்!!
- நானே இறைவன்-

இப்படி உரக்கக் கத்திக் கொண்டு மனிதன் ஓடுகிறுன். வயல்வெளியில் நிற்கும் மனிதன் மட்டும் அல்லன்: எல்லா மனி தர்களும் இப்படி ஓடுகிறார்கள் நாலாம் தெருவின் நல்லதம்பியும் ஓடுகிறுன்: நயாகரா வீழ்ச்சியின் நதானியேல் ஃபிலிப்சும் ஓடுகிறுன். குற்றுவத்துக் குமாரும் ஜெய்சிங்கும் ஓடுகிறார்கள். எஸ்கிமோ இன்தைச் சேர்ந்த வனை ஜோவும் ஓடுகிறுன்.

இந்த ஒட்டம் அகிலப் பொதுவான ஒட்டம். இதில்

சாதி வேறுபாடு இல்லை; மத வேறுபாடு இல்லை. மொழி நிறம், நாடு, தொழில், தரம் தகுதி என்ற எந்த வேறுபாடுமே இல்லை.

- என்னைத் தவிர மற்றவர் கருக்கு இந்த இரகசியம் தெரியாது போலும். அகிலத்தின் மையமாக, அதன் நடுவில் இருக்கிறவன் நான் தான்.

- அகிலத்தின் மையமே நான் தான்-

எல்லாருமே இப்படி நினைத்துக் கொள்கிறார்கள். மனிதருலம் முழுவதுமே அப்படித்தான் நினைத்துக் கொள்கிறது.

அகிலத்தின் மையமாக-பிரபஞ்சத்தின்கேந்திரமாக மனிதன் தன்னை எண்ணிக் கொள்கிறுன். உலகத்துப் பொருள்கள் எல்லா வற்றையும் தன்னுடைய நிழலாகவே மனிதன் காண்கிறுன்.

2

காலடியில் நிலம் பரந்து கிடக்கிறது.

கல்லும், மூளைம், காடும், மலையும், அவனும் மிசையும் - பள்ளமும் மேடும் - ஆக நிலம் கிடக்கிறது. சடமான நிலம் மனிதனது கணகளுக்குத் தாயாகத் தெரிகிறது. ‘நிலம் என்னும் நல்லாள்’ என்று அவன் போற்றுகிறார்கள்; பாராட்டுகிறார்கள். பூமாதேவி என்று புகழுகிறார்கள். தன்னுடைய தாயின் நிழலை உருப்பெருக்கி, அதுவே தரையின்வடிவம் என்று பாவிக்கிறார்கள்.

கடவின்மீது சமன்றடிக்கிறது காற்று.

‘காற்று..... மத்தாய்க்..... கடலைக் கடைகிறது.

காற்று..... மத்தாய்க்..... கடலைக் கடைகிறது.’

கடலைக் கடைகிறது; கடலைக் கடைகிறது’

என்று பாடுகிறோன். வீட்டிலே தன் மனைவி மத்திட்டுத் தயிரைக் கடையும் காட்சியின் நிழலை உருப்பெருக்குகிறோன். கடவில் வீசும் காற்றின் வடிவமாக அந்த உருப்பெருக்கிய நிழற்காட்சியை நினைத்து ப்பார்க்கிறோன். புயலின் குடைவுதயிரின் கடைவாக மாறி நிற்கும் வியப்பு நேர்ந்துவிடுகிறது,

அதே கடற்கரை. வெள்ளை வெளேர் என்ற துய்ய மணல் பராவிக்கிடக்கிறது. நண்டொன்று அந்த மணலில் நடந்து திரிகிறது, கோணல் மாணலாக ஏதோ சில கோடுகள் மணல் நிலத்தில் வரைபடுகின்றன. மனிதன் இதைப் பார்க்கிறோன்—

'சிறு நண்டு மணல் மீது படமொன்று கீழும் சில வேளை அதை வந்து கடல் கொண்டு போகும்'

மணல் நிலத்தில் நண்டு ஊராவந்த அடையாளங்களை ஒவிய கூடத்திலே தான் வரையும் சித்திரங்களோடு தொடர்பு படுத்திக் காணும் நாட்டம் மனிதனின் இயல்பான நாட்டமாக— உள்ளார்ந்த சுபாவமாக இருக்கிறது. படங்கள் போட்டுப் போட்டு உண்டான பழக்கம் அவ்வளவு பலமானதாக இருக்கிறது. சிறு நண்டின் அடிச்சவுக்கேளா உள்நோக்கமில்லா வெறுஞ்செயல்கள். படம் படைக்கும் மனிதச் செய்கையின் நிழலாக நண்டின் சவடுகளையும் மனிதன் காண்கிறோன். அவ்வாறு அதனைக் காட்டுகிறோன்.

தூலமான பரும்படி உலகத்தை மட்டுமே, தன் செயல்களின் நிழலாக மனிதன் காண்கிறோன் என்பதில்லை.

என்னிறந்த சம்பவங்கள், முயற்சிகள், முனைப்புகள், அனுபவங்கள் என்பவற்றின் சாரமாகவுள்ள ‘வாழ்க்கை’ என்ற சூக்குமமான கருத்து முழுவதுமே பின்வருமாறு ஒரு சிறிய மனிதச் செயலாகக் காட்டப்படுகிறது.

‘மனமெனும் தோணி பற்றி மதி எனும் கோலை ஊன்றி, சினம் எனும் சரக்கை ஏற்றிச் செறி கடல் ஒடும்போது மதன் எனும் பாறை தாக்கி மறியும் போது அறியவொன்னைது உனை உனும் உணர்வை நல்காய் ஒற்றியூர் உடைய கோவே’

வாழ்க்கை முழுவதுமே ஒரு தோணிப்பயணத்தின் உருப்பெருக்கிய நிழலாகக் காட்டப்படுகிறது. பலவிகற்பப் பட்டு, பன்முகப்பட்ட வாழ்க்கையில் என்னுக்கணக்கில்லாத முயற்சிகள் மேற்கொள்ளப் படுகின்றன. இந்த என்னுக்கணக்கில்லாத முயற்சிகளுள் ஒன்று க— எப் போதோ, எங்கோ நடைபெறும் ஒன்றாக— உள்ளதே தோணியிற் சரக்கேற்றிக் கடலோடும் முயற்சி சிறப்பான, தனிப்பட்ட இந்த ஒரு மனித முயற்சியின் நிழலை உருப்பொருக்கி, அதனைப் பொதுவான வாழ்க்கைச் சாரத்தின் காட்சிக் கோலமாக்கும் போது, ஒன்றினை ஆதாரமாகக் கொண்டு பலவற்றைக் கிரகித்துக் கொள்ளும் மனித அறிவுத் தியை நாம் உணர்கிறோம்; பகுதியை ஆதாரமாகக் கொண்டு முழுமையைக் கிரகிக்க எத்தனைப் பதும், சிறப்பினை அடிநிலையாகக் கொண்டு பொதுவினை விளங்கிக் கொள்ள முயல்வதும் இந்தப் பாங்கிலே தான் நடைபெறுகின்றன. சிற்றறிவு, பேரறிவு என்ற

பிரயோகங்களும், சிற்றின்பம், பேரின்பம் என்று பேசும் மரபு முறையும், இந்த உண்மையே காட்டி நிற்கின்றன.

தாம் வீழ்வார் மென்தோள் துயில் சாமானியருக்கும் நன்கு புலப்படும் ஒன்று.

‘தாம ரைக் கண்ணேன் உலகு’ - மேற்படி துயிலது நிழவின் உருப்பெருக்கிய வடிவம் எனவே சாமானியர் விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

‘நெல்லிக் கணியைத்
தேனைப் பாலை
நிறை இன்னமுதை,
அழுதின் சுவையை’

என்று அனுபூதிமான்கள் அடுக்கிக்கொண்டு போகும்போது, பகுதியிலிருந்து முழுமைக்கு—அல்லது சிறுமையிலிருந்து பெருமைக்கு - செல்லும் படிக்கட்டினை நாம் ஓருவாறு இனம் கண்டு கொள்ளுகிறோம்!

— அகிலத்தின் மையமே நான் - என்று நினைத்த மனிதன், தன்னுடைய நிழவின் உருப்பெருக்கமாக அகிலத்தினைக் கானும் நிலைக்கு வந்துவிடுகிறேன்.

3

திருக்கோயில்களை அமைக்க எண்ணியவன், தனது உடலின் வடிவத்தைப் பின்பற்றி யே கோயிலமைப்புத் திட்டத்தையும் வசூத்துக் கொள்கிறன்.

உலகின் குருதிகள் அனைத்தையும் விராட்புருஷனின் அங்கள்

கங்களாக்கத் தரிசனம் செய்கின்றன; மனித நிழவின் உருப்பெருக்கமாக உலகம் காட்சிதரும் நிலையை இங்கு நாம்காண்கிறோம்.

‘பிண்டத்திலே அண்டத்தைக் கானுதல்’ என்ற கோட்பாடு மேலும் வலிமை பெறுகிறது.

மனித முனைப்பின் பலனாக உலக அறிவு விரிய விரிய, இக் கோட்பாடு மேலும் மேலும் வலிமை பெறுகிறது.

பூமி ஒரு வட்டத் தட்டமன்று. ஆது ஓர் உருண்டை என்று மனிதனின் ஆய்வறிவு அவனுக்குத் தெளிவுறுத்துகிறது. பூமி ஒரு தனிப்பிறவி அன்று - இதைப்போலக் கோள்கள் பல உள்ளன என்ற உண்மை அவனுக்குத் தெரியவருகிறது. இவையெல்லாம் உடுக்களை வலம் வரும் குடும்பங்களாக விண்வெளியில் உலா வருகின்றன என்ற செய்தியும் அவனுக்குத் தெரிய வருகிறது. என்னில்லாத பல குடும்பங்கள் - உடுத்தொகுதிகள் - ‘நூற்றெருகோட்டியின் மேற்பட்ட விரிந்த’, தொகுதிகள் வின்வெளி யில் உண்டு என்ற சமாசாரத்தையும் மனிதன் அறிகிறன்.

அண்டம் பற்றிய விரிவான ஆராய்சி ஒரு புறத்தில் நடந்து கொண்டிருக்க, பிண்டம் பற்றிய நுணுகிய ஆராய்ச்சி வேறொரு புறத்தில் நடந்துகொண்டிருக்கிறது; அனுக்கருப் பெளதிகம் அபிவிருத்தி அடைகிறது.

அனுக்கருக்களைச் சூழ்ந்து எலக்ட்ரன்களும் பிற துகள்களும் சுற்றிச் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன என்ற செய்தியை மனிதன் அறிகிறன். உடுக்களைக்

கோள்கள் சுற்றுகின்றன. கருக்களைக் கோண்கள் ('அனுவினச் சதகுறிட்ட கோண்' என்று பேசுவான், கம்பன்) சுற்றுகின்றன. அனுவினால் நிகழ்வன போன்ற காரியங்களே அண்டப் புறவெளியிலும் நிகழ்கின்றன. பிண்டம் பற்றிய ஞானத்தினை அண்டம் முழுவதற்கும் விரிப்பதிலுள்ள சரிப்பழக்கள் ஓரளவுக்கு விளங்குகின்றன.

'சாட்டி நிற்கும்
அண்டமெல்லாம்

சாட்டை இல்லாப்
பம்பரம் போல்

ஆட்டி வைக்கும்
குற்றுலத்து அண்ணலார்...'

என்று பாடுகிறேன், மனிதன், சாட்டை கொண்டு பம்பரத்தை ஆட்டும் பின்னை விளையாட்டின் நிழவினை உருப்பெருக்கி அண்டங்களின் ஆட்டத்தைக் கிரகிக்க முற்படுகிறேன். ஆனால், அண்டவெளியிலே பிண்ட நிலையிலான சாட்டை இல்லை என்ற வித்தியாசம் அவனுடைய பகுத்தறி விற் சென்று உறைகிறது. உறைக்கவே, சாட்டை உள்ள பம்பரத்தைப்பற்றிப் பேசாமல் சாட்டை இல்லாப் பம்பரத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறேன்.

பகுதியிலிருந்து முழுமைக்கு அறி வினை விரிக்கும் போது, நுனுக்க விபரங்கள் வித்தியாசப் படுகின்றன என்ற தெளிவு உண்டாகிறது.

சர்ப்பு விதியைச் சூத்திரித்த நியூற்றன், முதலிலே பூமியில் விழும் பொருள்களுக்கு அவற்றை நிறுவுகிறேன். பின்னர் குரிய குடும்பத்துக்கு அவற்றை விரித்துக் கொள்கிறேன். அதன்மேல்

அகிலம் முழுவதற்குமே அந்த அனுமானத்தை நீட்டிப் பரப்பி விடுகிறேன்.

பரும்படியாக நோக்கும் போது பிசகற்றவையான ஈர்ப்பு விதிகள் நுணுக்க விபரத்தில் வழு உள்ளவையாகக் காணப் படுகின்றன. இந்த வழுக்களைச் சரிப்படுத்த ஒர் ஜன்ஸ்ற்றைன் வருகிறேன். மனித அறிவு விரி கிறது; செப்பம் பெறுகிறது; ஒரே முச்சில் அன்று படிப்படியாகவே செப்பம் பெறுகிறது.

படிப்படியாகச் செப்பம் பெறும் மனித அறிவும், மனித உணர்வும் இடையருது விரிந்து செல்கின்றன; ஒய்வேயின்றிப் பரந்து செல்கின்றன,

ஓன்றிலிருந்து பலவுக்கு -

சிறுமையிலிருந்து பெருமைக்கு-

சிறப்பிலிருந்து பொதுவுக்கு-

அனுவிலிருந்து உடுவுக்கு -

பிண்டத்திலிருந்து அண்டத்துக்கு - இந்தவிரிவு நிகழ்கிறது.

பொதிக உலகம் பற்றிய ஞானமும் உணர்வும்தான் இந்த வகையில் விரிவடைகின்றன என்பதில்லை.

தத்துவஞான உலகு கூட, பொதிக உலகின் நிழலாகவே இருக்கிறது. பிரபஞ்சத்தின் மூல காரணங்கள் விளக்கப்படுகின்றன, பின்வருமாறு—

- மண் முதற் காரணம்

- சக்கரம் துணைக்காரணம்

குயவன் நிமித்த காரணம்; அது போலே.....

பிரபஞ்சப் படைப்புத்
தொழில் பாண்டம் வெனியும்
மனிதச் செயலின் உருப்பெருக்
கிய நிழலாக விளக்கப்படுகிறது.

வழி வழியாக வந்த தத்
துவ விசாரங்களில் உவமைக
ஞம், ஒப்புமைகஞம் தாராள
மாகப் பயன்படுகின்றன. கயிற்
றரவும், செம்பு தோய் களிம
பும் தத்துவ விசாரத்தின் இன்றி
யமையாத அம்சங்கள் ஆகிவிடு
கின்றன.

நவீன மெய்யியலிலோ உவ
மைகஞம் ஒப்புமைகஞம், விலக்
கப்படுகின்றன. அதாவது உவ

மைகளாகவும் ஒப்புமைகளாக
வும் வெளிப்படையாக அங்கு
அவை தலைகாட்டுவதில்லை.
ஆனாலும், அவற்றின் சாராம்
சம் கணிதக் குறியீடுகளாகவும்
தருக்கவியற் குறியீடுகளாக
வும், நுட்பச் சொற்களாகவும்
இடம் பெறுகின்றன. இவற்
றைத் தவிர்த்துவிட முடியாது.
எப்படிப் பார்த்தாலும், தத்துவ
உலகம் கூட, பொதிக உலகின்
நிழலாகவே நிற்கிறது. ஏனென்றால்,
சின்னஞ்சிறிய மனிதன்
பென்னம் பெரிய அகிலத்தைக்
கிரகிப்பதற்கு, பொதிக சாத
நங்கள் இன்றியமையாத இடை
நிலைப் படிகளாக இருக்கின்றன.

ஒரே ஒரு குறை

என். சண்முகலிங்கன்

எங்கள் ஆபீசில்
எழுது வினாஞ்சர் அவர்
சிங்களமோ தமிழோ
சிறிதும் அவர் பேசார்
இங்கிலிஷ் பாடை
இவரின் பெருமந்திரம்
இலக்கணப் பிழைகள்
ஒன்றுமே விளங்காது
கணகணப்பான ‘பேல் லோங்ஸ்’
கொழுத்த கொலர்ச் சேட்டு
காதுக்குள் கமகமக்கும்
கனகாசுச் ‘சென்ற்’ பஞ்ச
கூர்நீண்ட சப்பாத்து
கூட்டாளி எழுப்பம்தான்!
குடிப்பதில் புகைபிடிப்பில்
கெடுப்பதில் நிகரேயில்லை
ஒரே ஒரு குறைதான் - பாவம்
ஒற்றைரேடு: முளைப்பு:

கேடு ஜயதிலகாவின்
'புஞ்சிரால்' நாவலில்

கிராமியனின் சரித்திரம் இலக்கியமாகிறது

'நீள்கரை நம்பி'

செறிந்து கீடக்கும் கிராமிய சமுதாயத்தின் சாதாரண பொது ஆசாபாசங்கள் இணைந்துவாழும் சமகால வாழ்வு மோஸ்தர் என்பவற்றைச் சுற்றிப் பின்னப்பட்ட சுமாரான கருத்தடங்கிய ஒரு கதையாக கே. ஜயதிலகாவின் 'புஞ்சிராலா' எனும் நாவலைக் கொள்ளலாம். இந் நாவலில் அவர்கதாபாத்திரங்களை சந்திஸ்தானங்களில் நிறுத்திச் சந்திக்கச் செய்யும் உத்தி மட்டுமல்ல 'சிங்கள ஜாதகம்', 'ஸதர்மாத் னவவி' (கவிதை நூல்) எனும் ஏடுகள் மூலம் உலவுவிட்ட ஒரு சமுதாயத்தின் வாரிசாக, மனைதர்ம மனிதர்களின் கடைசிப் பிரதிநிதியாகப் 'புஞ்சிரால்' எனும் கதாநாயகனைச் சிருஷ்டித்துள்ளார். சகோதர சமாஜத்தின் பு ஷ அர்த்தம் புலங்க கலை அழகூடன் புஞ்சிராலாவை ஜயதிலகா நடமாடவிடுகிறார்.

பொடினு, கவிமலி, நந்தன் ஆகியோர்களின் மனைவிருப்பங்களைத் தணித்துவைக்கும் பூர்வ

புருஷன் புஞ்சிரால். தம் கடுமையான முயற்சியில் ஒருமைப் பட்ட பெற்றேர்கள், பிள்ளைகள் ஆகியோர்களுக்கிடையில் காலச் சுழற்சியில் தலைகாட்டிய பிரச்சினைகளை இக்கதை மைய ஒட்டமாகக் கொள்கிறது. கிராமியனின் பரோபகாரத்தில் எழுந்தசற்சரவை அமைதியான நடையில் வியாபகமாக்கப் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஜீவியத்தில் சலணமாகும் பார்வையில் கிளம்பும் ஒலிக்கிடையில் மொழிச்சம்பிரதாயங்கள் எல்லாம் கலந்து வருவதை இதில் காணலாம்.

தனது கதையைக் கொண்டு செல்ல ஆசிரியர், கிராமியப் பொருளியலையும், கலாசார வாழ்வில் எதிர்கொள்ளும் நிகழ்ச்சிகளையும் கோவைகளாகக் கீக் கோத்தும் புனைந்துள்ளார். அந்திகழ்வுகள் பல அழுர்வங்கள்தான்.

'புஞ்சிரால்' தன் போர்வையைத் தட்டி மதித்து, பாயைச் சுற்றி மூலியோடு சேர்த்து

நாங்கள் சருகுகளல்ல!

மருதூர்க் கணி

நகரத்தில்
தொழிற்சாலை கக்குகிற
நச்சக் காற்றைத்தான்
நாங்கள் குடித்தாலும்
கிராமத்தில்
கால்களிலே சேறும்
கைகளிலே கலப்பையுமாய்
அலைந்து திரிந்தாலும்
நாங்கள்
கச்சான் காற்றுக்கு
ஒதுங்கும் சருகுகளல்ல!
பொதுயுகத்தை நோக்கிப்
போகின்ற பயணத்தில்
இடியோடு மின்னல்
மழையோடு காற்று
பிரளையமாய் எதிர்த்தாலும்
தாக்குப் பிடிப்போம்!
தனியுகத்தைத் தகர்த்தெ
றிவோம்!
கிழக்கின் அடிவானில்
கிளர்ந்து சிவக்கின்ற
ஒளியின் ஒருக்கற்றுத்
தெரிந்தாலே அதுபோதும்!

வைத்தான். அவற்றை அப்படியே விட்டுவைத்தால் பொடினா, பிள்ளைகளைத் தூற்றிப் பேசவாள். வெள்ளனவே எழும்பும்போது விரிப்பு, தலையனை ஆகியவைகளை ஒதுக்குப் புறமாக்குமாறு அவர்களுக்குச் சொல்லிவைப்பாள்...’ (பக். 16)

‘மக்களின் செய்கையில் தகப்பனின் நடப்பியல் முறையை எந்த அளவுக்கு

மாஞ்சேதர்மத்தோடு அஸ்திவாரப்படுத்திக் கொண்டார்கள்? தனிமையில் பள்ளி சென்று தனிவழியே திரும்பும் பருவத் துக்கு வந்துவிட்டனர். எனினும் புஞ்சிரால் அவர்களுடனே செல்கிறான். இச்செயலை, பழக்கமுறையைவிட மனதில் கவிந்தபயப் பிராந்தியமாகக் கருத முடியும் (பக். 19)

மகஞம், மகனுந்தான் புஞ்சிராலாவின் தனி உலகம்: அவர்கள் பற்றிய சிந்தனைகள் அவன் எண்ணத்தில் கணந்தோறும் நிழலாடுகின்றன. இருவரும் வளர்ச்சித் தரிசனத்திற்குப் பின் தன்னைவிட்டுப் பிரிந்து செல்வதைப் பார்க்க, புஞ்சிராலாவுக்குச் சகித்துக் கொள்ள முடியவில்லை. அவனுக்குத் தேவை மகனும், மகனும் சின்னஞ்சிறியவர்களாகத் தன் பிரிமீணக்குள் முடங்கிக் கிடப்பதைக் காணத்தான். நந்தன் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலை சென்று தனியாகத் திரும்பிவரக்கூடாது எனும் விருப்பத்தை நாவல் விபரிக்கிறது:

‘கோழி, முட்டை இட்டு நாட்கணக்கில் அடைகாத்து குஞ்சு பொரித்து எடுத்ததின் பின்னே, எங்கிருந்தோ வந்த பருந்து, காகம் அவற்றைத் தூக்கிச்செல்கின்றன’ (பக். 138) இந்தத் தொடர் புஞ்சிராலாவின் உள்ளத்தில் ‘செகணித்’த் துப் பிசிறுதட்டி எதிரொலிக்கும் கோபத்தின் அட்டகாசத்தைத் தெளிவுபடுத்துகிறது:

தனது உழைப்பில் வளர்ந்த மகன், துருத்தி வெளுத்த நாகரிக யுவதியைத் திருமணம் புரிய முனையும் விவகாரத்தில் மேல் தட்டுத் ‘திரிகால ஞானி’களைக் குறைசொல்கிறான் புஞ்சிரால். கிராமிய குணதோஷம், இதா

வயங்கள் எல்லாம் வெட்டை வெளிச்சமாக்கும் நல்ல சந்தர்ப்பம் இது. நந்தன கிராமம் வந்த தகவல் அறிந்து புஞ்சிரால் 'விரோதி வீடு வந்தாலும் விருந்தோம்பி அனுப்புவது மனி தப் பண்பு' (பக. 141) எனக் கூறி, அவர்களை - தம்பதிகளாக வருவோரை - உபசரிக்க உதவும் பொருட்களைச் சேர்க்கலானுண்டு.

நந்தன தன் துணிச்சலில் விவாகம் முடித்த விவகாரத்தை அறிந்தபின் அது தொடர்பாக குரவை போட்டுக் கூச்சலிடாததின் காரணம் 'புஞ்சிரால் அடி நெஞ்சில் மகளைப் பற்றிய தெளிவான் அபிப்பிராயம் கொண்டுள்ளான்' என வாசகர் எளிதில் தீர்மானிப்பார். இப்படியொரு தீர்ப்பில் கிராமத்தில் புஞ்சிராலாவின் குடும்பத்தைத் தனித்துவமிக்கதாகக் கணிக்க முடிகிறது:

நந்தன 'நினைத்த மூப்பில்' திருமணஞ்சு செய்து கொண்ட தன் பிறகு சல்லிமனி இல்வறங் காணுது தாய்மை அடைவதால் பெற்றேர்களின் பொறுமையில் பலத்த அடி விழுகிறது. கடத்தை விவரித்துச் செல்லும் கடத்தஞ்சு இக்காலத்தில் நிகழ்ச்சிகளில் பழைய வழிமுறை களை நுழைத்துக் கிராமிய தாரிம் வரப்புக்குள் அமைதி காண்கிறார். நந்தனவின் வரலாற்றுச் சிறுஷ்டிப்பில் விஞ்சிய சோதனை ஒன்றும் நடைபெறுகிறது.

ஜயதிலக்காவின் மற்றைய படைப்புக்களில் (பராஜிதயோ நாவலைத்தவிர) 'காலே அயன் டே'யின் சரித்திரச் சாயல் சுமாராகப் படிந்திருப்பது போல் 'புஞ்சிரால்' நாவலில் கிராமியனின் வரலாற்றில் அப்படியொரு அபூர்வத்தைக்

காணமுடியவில்லை. அண்ணமையில் பொலநறுவையில் நீக் கழ்ந்த 17-வது சாகித்திய விழாவில் பரிசுபெற்ற இந்நாவல் முழுக்க முழுக்க 'ரியலில்' நெறிக்குள் கொண்டதாக இல்லை. இடையிடையே கற்பனூர்த்தங்கள் ஓடிவருகின்றன. நடையிலும் சிற்சில் இடற்றல்கள். சில பாதுகாரங்களின் பேச்சொலியில் மன்வாடை வீச, நினைப்புக்கள் தூய மொழியில் அமைந்துள்ளன. இக்குறைபாடு இன்றைய தமிழ் 'ரெடிமேட்' முற்போக்குச் சிறுகடத்தாளர் சிலரிடம் காணப்படுகிறது. உண்மையில் இவர்கள் வாசகரை 'மாடுகளா'கக் கருதுகிறார்களோ?

எனினும் இக்குறைபாடுகள் 'புஞ்சிரால்' நாவலில் தவிர்க்கப்பட்டிருப்பின் விளம்பரமின் றியே சாகித்திய மண்டலப் பரிசைக் கொடுத்துவிடலாம்.

கடன்

சாப்பாட்டுக் கடையில் கடன் வைத்தவர் களிடம் தினம் - தினம் அலைந்து - அலுத்துப் போன - முதலாளி விழா எடுத்து ஒவி பெருக்கி வாயிலாக - கடன் கணக்கை அறிவித்ததும் ஒடோடி வந்து கடனைத் தீர்த்தனர்.

இலாவாலை மனியம்

சாவுடன் போராடிய எழுத்தாளர்

நவும் கார்

விளாதிஸ்லாவ் தித்தோவின் புதிய கதையான 'முழுவெள்ளம்' சென்ற நவம்பரில் 'யுனேஸ்ட்' ('இனோன்') என்ற பத்திரிகையில் வெளி யான போது, மிகக் கடுமையான விமர்சகர்களில் ஒருவர் என்று கருதப்படும் மிகாயில் இசுகோவல்கி, 'ஓர் அருமையான கதை; அழகிய முறையில் சொல்லப்பட்டுள்ளது; என்உள்ளத்தை உருக்கி விட்டது' என்று மனமாரப் பாராட்டினார்.

'சாவுக்குச் சவால்' என்ற தித்தோவின் முதல் கதை, ஆறு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு 'யுனேஸ்ட்' தில் வெளிவந்தவுடன் பிரபலம் அடைந்துவிட்டது. பின்னர், புத்தகமாக அது வெளி வந்தது: ஆங்கிலம் உட்பட பல மொழிகளில் அது மொழிபெயர்க்கப் பெற்று, 50 லட்சம் பிரதிகள் விற்பனை ஆயிற்று. 'சாவுக்குச் சவால்' என்பது தித்தோவின் சொந்த அனுபவம் ஆகும்; அதை அவர்களையினால் எழுதவில்லை; ஏனெனில் அவருக்கு புஜங்களோ, கரங்களோ இல்லை.....

விளாதிஸ்லாவ் தித்தோவ் (எல்லோரும் அவரை 'ஸ்லாவா' என்று அழைக்கிறார்கள்) மாஸ் கோவுக்கு 200 மைல் தெற்கே யுள்ள கலினோவ்கா கிராமத்தில் பிறந்தார். பள்ளிப் படிப்பை

முடித்த பிறகு, அவர் ராணுவ சேவை செய்தார். அப்போது அவருக்கு செகன்டரி கல்வி அளிக்கப்பட்டதுடன் ஒரு தொழிலும் கற்பிக்கப் பட்டது: அதன் பிறகு, உக்ரேனில், விபத்தில் நகருக்கு அருகிலுள்ள வடக்கு நிலக்கரிச் சுரங்கத்தில் மேற்பார்வை ஊழியராகப் பணியாற்றினார்.

1960 ஏப்ரல் 14 அன்று, அவர் மனைவி ரீதாவும், மகள் தாண்யாவும், வேலை முடிந்து வீடு திரும்பும் அவரை எதிர் பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர்; அப்போது தலையில் இடு விழுந் தாற்போல, ஒரு செய்தியைக் கேட்டனர்; சுரங்கத்தில் ஓர் விபத்து.

சுரங்கத்தில் நெருப்புப் பறியிது; தனது தோழர் களைக் காப்பாற்ற முயன்ற தித்தோவ் படுகாயமடைந்தார். டாக்டர் கள் அவரது இரு கரங்களையும் வெட்டவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது; சாவுக்கும் வாழ்வுக்கும் இடையே பல மாதங்கள் அவர்களிருந்து உச்சலாடியது.

'என் நிலை எப்படியிருந்திருக்கும் என்று நீங்கள் கற்பணி செய்து கொள்ளலாம். புஜபலம் பிக்க இனானுகூக்கச் சுரங்கத்திற்குச் சென்றேன். ஆனால், சுரங்கள் இல்லாமல் வெளியேறி வேன். ஆஸ்பத்திரியில் இருந்த

மாதங்களில். நான் மிகவும் வருந்தினேன். அரசாங்கம் என்னெப் பராமரிக்கும் என்பதை நான் அறிவேன். அதைப்பற்றி கவலையில்லை. ஆனால், 26 வயதில் கரங்களை இழந்த பிறகு என் வாழ்வில் ஒன்றும் செய்ய முடியாதே என்று வருந்தினேன்,

டைப் அடித்த பல பக்கங்களை ஸ்லாவா என்னிடம் காட்டினார். அதை நான் நம்பவில்லை என்பதைக் கண்ட அவர் ‘உங்களுக்கு விளக்குகிறேன்’ என்றார்.

அவர் குனிந்தார்: ஒரு மரக்குச்சியைப் பற்களால் கவ்வினார். டைப்ரைட்டர் அருகே அமர்ந்து, அந்தக் குச்சியின் உதவியால் டைப் அடிக்கத் தொடங்கினார். விரைவில் ஒரு பக்கம் டைப் அடித்தார். அது ஒரு விசேட டைப்ரைட்டர் என்றும், ஒரு ஆலையில் பணியாற்றும் நண்பர்கள் அதை உருவாக்கிக் கொடுத்தனர் என்றும் அவர் கூறினார்.

அவருக்கு ஒரு விசேட டெலிபோனையும் அவர்கள் கொடுத்துள்ளனர். டெலிபோன் மனியதித்ததும், சுவரில் மாடப்பட்டுள்ள ஒரு சாதனத்தில் அவர் காட்ட வைக்கிறார்? ஒரு பொத்தானைக்காலால் அழுத்துகிறார்; உடனே மாஸ்கோ, விபெத்ஸ்க் முதலை நகரங்களுடன் தொடர்பு கொள்கிறார்.

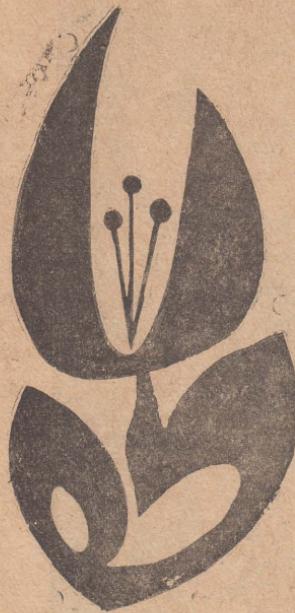
‘நான் உண்மையில் ஒரு சுரங்கத் தொழிலாளி; எழுத்தாளன்னல்ல. காலத்தைத் தொலை செய்வதற்காக நான் எழுதத் தொடங்கினேன். அது அநேகமாக என் உயிரை வாங்கி விட்டது! முழு வெள்ளம்’ என்ற கதையை ஐந்து அல்லது ஆறு முறை டைப் செய்தேன், என்று அவர் கூறினார்.

அவர் எழுத்தாளராவதற்கு எவ்வளவோ பாடுபட்டிருக்க வேண்டும். முதலில் அவர் தமது உயிரைப் பாதுகாக்கச் சாவுடன் போராடினார்; பின்னர் தமது வேதனையைச் சொல்லில் வடிக்கப் போராடினார்.

‘சாவுக்கு சவால்’ என்ற அவரது முதல் கதை வெளி வந்தது முதல், ஒவ்வொரு நாளும் அவருக்குப் பாராட்டுக் கடிதங்கள் வந்து குவிகின்றன. ‘ஆயிரக் கணக்கான கடிதங்கள் வந்துள்ளன. ரீதாவும் நானும் முடிந்தவரை எல்லாக் கடிதங்களுக்கும் பதில் எழுதுகிறோம். ஆனால், இன்னும் பதில் அளிக்க வேண்டியவை பல உள்ளன. எனக்கு ஒரு செயலாளரை வைத்துக்கொள்ள வேண்டும் போலும்.....’

உலகெங்கனுமிருந்து கடிதங்கள் வருகின்றன; ஆனால் அவருக்கோ, அவர் மனைவிக்கோ அயல் மொழிகள் தெரியாது. கட்சிக் கல்லூரி ஒன்றில் கற்பிக்கும் ஒரு நண்பர், அவற்றை மொழிபெயர்த்துக் கொடுக்கிறார். ‘அந்தக் கல்லூரியில் பணியாற்றிறும் போரில் நகோர்கி, என் நண்பர். டாக்டர் பந்தார், என்னைக் கவனித்துக் கொள்கிறார். பெர்ம் டெலிபோன் தொழிற்சாலையில் பல நண்பர்கள் இருக்கின்றனர்; டாக்டர்கள், சரங்கத் தொழிலாளர்கள், நர்சுகள், எழுத்தாளர்கள், இப்படியாக எனக்குப் பல நண்பர்கள். மாஸ்கோ, விபெத்ஸ்க் முதலிய நகரங்களில் இருந்தும், சைபீரியாவிலிருந்தும்கூட எனக்கு டெலிபோன் செய்கிறார்கள்; அல்லது நேரில் பார்க்க வந்துவிடுகிறார்கள்’ என்று அவர் கூறினார்.

திக்ருவல்லை ஏழூடுகளைச் சாஷ்டா

மணம்

பூ கைகளில் விரிகி றது.
மலருக்கு உரிய அம்சங்கள். 56
பக்கங்கள், அழகிய முகப்பு
மனம் குளிர்கிறது.

புதுக்கவிதைகள் மூன்று.
சாக்கடை ஜீவன்கள், சகிக்க
மாட்டோம் என்ற இரண்டை
யும் ஒன்றுக்கிக் கண்டால் அதன்
வீச்சு இன்னும் விரிந்திருக்கும்.

‘நேற்று, இன்று. நாளை,
முகமது ஹனீபா சமுதாயத்தை

யும் பித்தலாட்டங்களையும்
தட்டித் துடைத்து வைக்கிறார்.
நாளைக்காவது புரிந்து கொண்டு
சமுதாயம் திருந்தவேண்டும்.
முகமது ஹனீபா மனம் திறந்து
எழுதி இருக்கிறார். ஒவ்வொரு
முஸ்லீமும் படிக்க வேண்டியது
இந்தக் கட்டுரை.

திக்ருவல்லைக் - கமால் தன்
முத்திரையைக் குத்தியுள்ளார்.
ஹம்ஸாவும் தனது முழுக் கவ
னத்தையும் கவனமாகக் கணத
யாக்கியுள்ளார்.

ரேஸ் போட்டுக் கெடுப
வர்களையும் செப்புத் தகட்டில்
ஆணியால் ஏதோ எழுதி சமு
தாயத்தைக் கெடுப்பவர்களை
யும் இட்டு முஸ்லீம் சமுதாயத்
மிகக் கவனமாக இருக்க வேண்டிய
உண்மையைத் தெளிவாக
செய்துள்ளார்கள்.

இரு வினா, உழைக்கும் கரங்
கள் இரண்டு கவிதைகளும் தர
மானவை. கட்டுரைகள் அரு
மையான ஆராய்ச்சிக்கு உரிய
விடையங்களின் அடிக்கல்லாக
அமைந்துள்ளன.

திக்வல்லைப் பூ திக்கெட்டும் சென்று புகழ் பரப்பட்டும்.

பாலைவனத்திலும் செந்தா
மனைகள் புஸ்பிக்க நிகழ்காலத்
தில் விதைகள் விதைக்கப் படு
கின்றன என்ற நைத நாள்
அறிந்துகொள்ள முடிகிறது
இந்த வெளியீட்டிலிருந்து.

— கலோ அய்யா

நடன நிகழ்ச்சி

பேராசிரியர் கணபதி பிள்ளை அவர்களின் நினைவுமலர் வெளியீட்டு நிதிக்காக யாழ். வீரசிங்கம் மண்டபத்தில், பேராசிரியர் வித்தியானந்தன், திருமதி க. வித்தியானந்தன், ஆகியோரின் புதல்விகளான செல்விகள் மகிழ்ந்தைகை, அன்புச் செல்வி ஆகியோரது பறத நாட்டிய நிகழ்ச்சி நடைபெற்றது.

பேராசிரியர் பல்லாண்டு காலமாகப் பெற்ற மேடை அனுபவமும், தமக்கென வகுத்துக் கொண்ட ஆளுமை இயல்புகளும், அரங்கிலும், அதன் இயக்கத்திலும் நன்கு தெரிந்தது. மேடைக்கட்டுப்பாடு, உடை, ஒளி, ஒலியமைப்புக்கள் கால அளவு, விளக்கவுரைகள், பக்க இசை, இடைவேளை,

Social, Philosophical, and Political Books From U. S. S. R.

	Rs. cts.
Society and economic relation—Progress Publishers	4-00
History of realism—Boris Suchkov	6-00
Morality and politics—A. Tiarenko	2-00
Politico economic problems of capitalism—Y. Varga	4-00
A short course of political economy—L. Leontyev	4-50
Socialism and Capitalism, score and prospects —Progress Publishers	3-25
The World socialist system and anti - Communism—Progress Publishers	3-50
Marxism—Leninism on proletarian internationalism —Progress Publishers	4-50

முன்று ஆண்டுகள் அந்தோன் சேகவ் முடிவுக்கான நிலை-75
மிகப்பில் ஷோலகவ் கதைகள் பாதைகளுக்கு ஈடுபடுத்தியிருக்கின்றன—50
மருமகன் வி. தெந்திரியாக் கோவ மிகவுக்கு அன்றை சூல்பூர் மாதிரி... 1-50

பாறைச் சூருவளித் துறைமுகம் ... 3-00
வினஞானக் கற்பனைக் கதைகள்

தத்துவம்—தொடக்கப் பயிற்சி நூல் ... 5-50

நம் காலத்து நாயகன்—மி. யு. லேர்மன் தவி ... 2-75

சோவியத் யூனியன்

பொருளாதார வரலாற்றுச் சுருக்கம் ... 2-50

நீல் அ. பொதோல்சின் மீறுவது விடுமில்லை

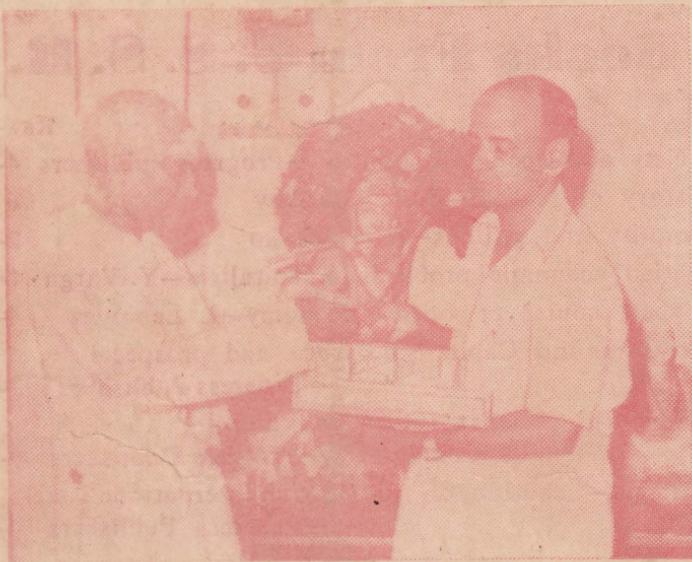
PEOPLE'S PUBLISHING கே கை விடுமில்லை

“புதுப்பிழை” : 124, Kumaran Ratnam Road, சென்னையில்

மி. புதுப்பிழை இழை மாண்ணமலை கோட்டை
COLOMBO - 2 Telephone : 36111
கோட்டை விடுமில்லை

ஒப்புக்கீடு, காலாந்திரை தீர்த்தங்கள், வொயிச்சியா, கிடை முறைக்காலகாலம், காலை
ஏழாவது முறைக்காலாந்திரை சூல்காலாந்திரை, காலை நிலைமை காலாந்திரை விடுமில்லை
எடுப்புக்காலாந்திரை எடுப்புக்காலாந்திரை—விடுமில்லை, காலைக்காலாந்திரை; காலைப்படிக்கால
காலைக்காலாந்திரை காலைக்காலாந்திரை காலைப்படிக்காலாந்திரை எடுப்புக்காலாந்திரை

(கடவுள் கைசிட்டாலும் மன் கைவிடாது)

நவீன இயக்திரத்தில் தயாரிக்கப்பட்ட
நியூ மில்க் வைற் சுவர்க்காரத்தைத் தொழிலிடப்பிரிமிருந்து
திருக்கேதில்லவர திகுவாசகமடத் தலைவர் திரு. சுரவணமுத்து கவாமி
முதன் முறையாக வாங்கி, விற்பனையை ஆரம்பித்துவைக்கிறார்.

நவீன இயக்திர முறையில் சீர்திருத்தப்பட்ட
புத்தம் புதிய கவர்ச்சிகருமான
புதிய மில்க் வைற் சோப்பை
பயோகியுங்கள்

மில்க் வைற் சோப் நூழிழ்ராஸ்

தமால் பெட்டி இல. 77.

தொலைபேசி : 7233

யாழ்ப்பாளம்.

நதி : "மில்க் வைற்"

கிளை : 79, மேசன்ஜர் வீதி, கொழும்பு - 12

தொலைபேசி: 36063

234 A, காங்கேசன்துறை வீதி, யாழ்ப்பாளம் முகவரியில் வசிப்பவரும், ஆசிரியரும்
வெளியிடுவவருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களால் மல்லிகை சாதனங்களுடன்
யாழ்ப்பாளம் ஸ்ரீலங்கா அச்சகக்திலும்—அட்டையா. மா. பல நோக்கக் கட்டுற
ஏச் சங்க கட்டுறை அச்சகத்திலும் அச்சிடப்பெற்றது.